1e Jaargang — MAART 1923 — No. 24

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN	REDACTIE: Beukelsdyk 139, 3e étage links, Rotterdam ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106huis Amsterdam	Abonnementsprijs f 1.50 per halfjaar Losse Nummers . . . . . 5 Cent

Aan de leden van de Kommunistische Arbeiders Internationale!

De wereldbelangstelling is gericht op den inval van de Franschen in het Duitsche Roerkolengebied.

De proletariërs hebben deze aangelegenheid even nuchter te onderzoeken als het internationale kapitaal dit doet.

Zij hebben hun waarheid te zeggen en naar deze waarheid te handelen. En de waarheid is:

Noch **Amerika**, noch **Engeland**, noch welke andere der geallieerde, kapitalistische machten helpen het Duitsche kapitaal, indien zij er geen goede zaak mede maken kunnen. Al dit zaken doen echter gaat ten koste van het Internationale proletariaat. Amerika en Engeland kunnen bij de afwikkeling van deze zaak tijdelijk samen gaan en ze kunnen, hun schuldenaar **schijnbaar** ontziend, op betaling wachten.

Frankrijk kan op grond van zijn toestand niet wachten. Het kan alleen wachten ten koste van zijn tegenwoordige machtspositie. Daarom pakt Frankrijk zijn Duitschen concurrent met diezelfde brutale machtsmiddelen aan, die het kapitalisme overal eigen zijn. Als antwoord op zijn aanval volgt de het proletariaat eveneens overvoldoend bekende, moreele verontwaardiging van den Duitschen concurrent en de — ten minste ten deele — indirecte ondersteuning van deze Duitsche kapitalistische manoeuvre door Amerika en Engeland, die zich in hun aanspraken of in ieder geval in het doorvoeren van deze aanspraken teruggedrongen gevoelen. Opnieuw willen zij de krachten der proletariers spannen voor het momenteele belang der kapitalisten.

De proletariërs hebben echter nuchter te blijven, voorzoover de kapitalistische belangen in het geding zijn. Zij mogen zich slechts warm maken voor hun eigen belangen, die van volkomen tegenovergestelden aard zijn.

Geen geklets over welwillende Amerikanen, verstandige Engelschen, misdadige Franschen of beklagenswaardige Duitschers.

Alle te zamen zijn zij misdadigers tegenover het proletariaat en ze zullen dit ieder op zijn tijd en allen te zamen toonen. Wat zal het gevolg zijn van deze kapitalistische twist?

Indien Frankrijk er in slaagt zijn wil door te zetten, dan zullen de gevolgen voor Duitschland verwoestend zijn, maar in de toekomst niet minder voor de geheele Entente. Slaagt het hier niet in, dan zullen de gevolgen voor Frankrijk zelf vernietigend zijn, maar in de toekomst niet minder voor alle anderen.

Een periode van de hevigste partieele crisissen breekt aan.

Maar welke crisissen en welke dwang in bepaalde gevallen ook mogen komen, alles is slechts te waardeeren als een gedeelte van de **doodscrisis van het kapitalistische stelsel als zoodanig.**

Deze waarheid moet door de leden van de K.A.I. den arbeiders worden gezegd. Zij hebben de plicht te eischen, sterker dan tot dusver, **internationaal te denken en te handelen,** den klassenstrijd waarlijk internationaal te voeren.

Zij hebben de plicht te zeggen, dat elk soort protest en elke „algemeene werkstaking", voortkomende uit nationalistische overwegingen, zooals de internationale Sociaaldemokratische vakvereenigingen en de partijen van de Tweede Internationale overwegen, tegen den opmarsch der Franschen, niets anders beteekenen, dan hulp **voor** de Duitsche kapitalisten. Zij hebben de plichts des arbeiders opheldering te brengen inzake de zwendelleuzen van de **schijn-communistische** Derde Internationale met haar eisch van een arbeidersregeering en samengaan met Rusland.

De leuze van de arbeidersregeering is niets dan een spiegelgevecht en samengaan met Rusland niets dan samengaan met een bepaald kapitalisme, dat als ieder ander — zij het op een bijzondere wijze — het proletariaat koopt voor zijn nationaal-kapitalistische politiek.

Geen frasen. Geen praatjes van haat of liefde ter wille van het kapitaal en daardoor onderwerping aan de ingeprente kapitalistische ideologie.

De nevels van deze ideologie moeten verscheurd, de proletarische belangen moeten begrepen en alleen daarnaar moet gehandeld worden.

Voor het belang van het proletariaat optreden is optreden voor de menschheid.

Het Executieve Comite der K.A.I.

De K.A.I. houdt het vaandel der revolutie hoog.

Het is ons een groote voldoening, te kunnen vaststellen, dat de jonge en in aantal nog zwakke Kommunistische Arbeiders-internationale, in dezen tijd van ongehoorde verscherping van de kapitalistische crisis, nu het Fransche kapitaal het Roergebied bezet houdt, de tactiek van den consequenten, proletarischen klassenstrijd, heeft weten te propageeren. Terwijl de „groote" arbeiders-internationalen zich met pak en zak aan de bourgeoisie hebben overgeleverd en zelfs niet in staat bleken, ondanks hun aantal voor de tactiek van samengaan met de bourgeoisie, hun eigen georganiseerde massa's op de been te brengen, heeft de K.A.I. vooral in de landen, waar het op aan kwam, ondanks bedreiging van den kant der kapitalistische heerschers, ondanks het gevaar voor persoon en organisatie hieraan verbonden, haar revolutionaire plicht gedaan. Overal, waar haar dit mogelijk was, vooral in Duitschland en Engeland, heeft de K.A.I. en hebben vooral ook de aangesloten partijen de arbeiders opgeroepen tot den onverzoenlijken strijd tegen het „eigen" en het „vreemde" kapitaal. De aangesloten partijen hebben de arbeiders gewaarschuwd, het hoofd koel te houden, zich niet te laten meeslepen door nationalistisch-demagogische propaganda en zich gereed te maken tot den strijd tegen het kapitaal, voor de proletarische dictatuur.

Wij publiceeren in dit nummer het manifest van het Executieve Comité van de K.A.I., waaruit blijkt, dat ondanks de nationalistische hetze in Duitschland het Executieve Comité van de K.A.I. te Berlijn de revolutionaire tactiek van strijd tegen het kapitalisme en zijn knechten weet te propageeren. Ook onze Duitsche partij en de A.A.U.D. doen volkomen hun plicht in dezen tijd. Wij lezen in ons Duitsch partijorgaan de K.A.Z., onder het hoofd: „De toestand in het Roergebied", onder andere het volgende: „De Kommunistische Arbeiderspartij is nog klein, maar toch toont zij, dat ze bestaat. **Zij is de eenige partij, die ondanks de Fransche bajonetten naar buiten optreedt** (vetdruk van ons, Red. K.A.) door het beleggen van openbare vergaderingen. Zondag 14 Januari was een vergadering in Essen aangekondigd. Reeds om 7 uur waren **meer dan tien duizend arbeiders voor het gebouw aanwezig** (vetdruk van ons, Red. K.A.) en wilden naar binnen gaan. De vergadering was verboden. Duitsche Schupo en Fransche militairen hadden den toegang afgesloten."

Uit het bovenstaande blijkt, hoe uitstekend onze Duitsche kameraden in het Roergebied thans optreden. Ondanks politie en militairisten van Franschen en van Duitschen kant, trachten onze kameraden de principes van den revolutionairen klassenstrijd onder de massa's te propageeren. Zij doen ten volle hun plicht, terwijl de leiders van de „massapartijen", de sociaal-democratische — en de schijncommunistische partij niets anders weten te doen, dan van de verscherping van de crisis weer gebruik te maken, om „hun" nationaal kapitalisme te steunen. Ondanks het verbod van politie en militairen wisten onze kameraden toch een vergadering tegen het internationale kapitalisme door te zetten. Wij lezen in de K.A.Z.: „Maar weer waren, nu op Zondag 28 Januari duizenden in het vergaderlokaal vergaderd. De Kommunistische Arbeiderspartij toonde zich niet te laten afschrikken. Nadat ons standpunt inzake de bezetting van het Roergebied was uiteengezet, ging de vergadering uiteen onder de leuze: Weg met het nationalisme, weg met het militairisme, leve de revolutionaire klassenoorlog."

Wij geven dit bericht eenigszins uitvoerig weer, omdat er niet alleen uit blijkt, dat de houding an onze Duitsche partij in het Roergebied uitstekend is, maar ook omdat er uit blijkt, dat de K.A.P. ondanks haar klein aantal, evenals in vroegere revolutionaire perioden, de eigenlijke voorgangster is van het revolutionair willende Duitsche proletariaat. Ondanks bezetting en onderdrukking verschijnen op den eersten revolutionairen oproep van de K.A.P. tien duizend proletariers, om te getuigen van hun afkeer van het internationale kapitalisme en van hun wil de proletarische dictatuur door te voeren.

Ook onze Engelsche partij heeft getoond te begrijpen, wat thans de plicht van een proletarische, revolutionaire organisatie is en heeft er ook naar weten te handelen. Wij lezen in haar orgaan Workers Dreadnought: „Wij geven hierdoor uiting aan onze solidariteit met de door het Fransche imperialisme aangevallen Duitsche arbeiders en wij meenen, dat alleen het Communisme hen van die tirannie bevrijden kan. Wij roepen de Engelsche, Fransche en Amerikaansche soldaten op, geen actie tegen het Duitsche volk te ondernemen, maar integendeel, het te steunen in het oprichten van arbeidersraden, die hopenlijk uit de crisis zullen ontstaan.

Wij roepen de Engelsche arbeiders op, niet deel te nemen aan de fabricatie of het transport van munitie van het Fransche kapitalisme aan de Roer of van het Engelsche in Anatolië (Turkije) en de zeeëngte.

Wij roepen de Engelsche arbeiders op, niet voor het kapitalistische imperialisme in het Oosten te strijden."

Wij vestigen de aandacht op het feit, dat ons Engelsch orgaan de arbeiders oproept vooral het Engelsche imperialisme te bestrijden en de Duitsche K.A.P., de Duitsche arbeiders oproept, het nationale eenheidsfront te verbreken en de economische en politieke macht zelf in handen te nemen. Ook onze kleine, Nederlandsche K.A.P. tracht haar plicht te doen. Ook zij roept de Nederlandsche arbeiders op, zich gereed te maken voor de revolutie. Zij waarschuwt ten scherpste tegen de valsche solidariteit met het Duitsche kapitaal, zooals die spreekt uit de tactiek van de Tweede Internationale en van de schijn-communistische Internationale. Niet door schijnmiddelen, als door de parlementscommunisten worden aangegeven, niet door „controle van de industrie" of „arbeidersregeering", maar alleen door den onverzettelijken revolutionairen strijd van het proletariaat tegen het internationale kapitalisme en zijn knechten, den strijd voor de proletarische klasse-dictatuur.

De K.A.I. heeft dus getoond, ook in historisch belangrijke momenten het vaandel van de revolutie hoog te houden en dit is haar revolutionaire verdienste.

Onmachtig staan hier tegenover de groote officieele arbeidersorganisaties en hun leiding. Zelfs de taak, die zij zich gesteld hebben, den strijd tegen een bepaald deel van het kapitalisme, die noodzakelijkerwijze is de strijd vóór het kapitalisme als zoodanig, kunnen zij niet volbrengen. De heer Fimmen zeide in Berlijn, „te moeten vaststellen, dat het hem speet, dat de Amsterdamsche Internationale niet aan de verwachtingen, die men van haar koesterde, had beantwoord".

Duidelijker verklaring van onmacht tot handelen, zelfs voor de beperkte taak, die het I.V.V. zich gesteld heeft, is wel niet denkbaar.

Tegenover deze aftandsche onmacht der officieele arbeidersbeweging stellen wij de revolutionaire kracht van de K.A.I.

De versterking van de K.A.I. organisatorisch en principieel is thans onze voornaamste plicht.

Leve de K.A.I., de voorhoede van het revolutionaire proletariaat.

Uit het opheffen van deze stelling uit de statuten der R.V.I. blijkt weer eens, wat de heeren van de Comintern reeds aan hun opportunisme geofferd hebben. Vroeger was de saamhoorigheid van alle deelen van de arbeidersbeweging, zoowel vak- als politieke beweging voor hen een principe, waaraan zij terecht groote waarde hechten. In een open brief door het executieve comite van de derde Internationale aan het Al-Russische vakvereenigingscongres heet het o. a.:

„Het Executieve Comité van de communistische Internationale vertegenwoordigt sinds het begin van zijn optreden (werkzaamheid) het standpunt, dat de Communistische Internationale een organisme moet zijn, **dat niet alleen de partij-organisaties van de arbeiders, maar ook de productie-verbonden en alle andere economische organisaties** van het proletariaat omvat. In dit opzicht wenscht de communistische Internationale de tradities van hare glorierijke voorgangster, de eerste Internationale, (de Internationale arbeiders-associatie), waarvan Marx en Engels de leiders waren, weer te laten opleven (doen herleven)."

En iets verder:

„Het Executieve Comité is er vast van overtuigd, dat aan het volgend congres van de Communistische Internationale de proletarische vakvereenigingen van de geheele wereld zullen deelnemen, **die op deze wijze tot een deel (een sectie) van de Communistische Internationale worden.**"

Deze brief dateert van 1920. Hierin wordt reeds in plaats van de revolutionaire tactiek van afbreking van de vakbonden en oprichting van revolutionaire bedrijfsorganisaties, het reformistische standpunt van de steun aan de vakbeweging aangegeven. Echter wordt groote waarde gehecht aan de ondeelbare eenheid van de economische en de politieke beweging van het proletariaat in den geest van de revolutionaire theorethci en strijders Marx en Engels. Ook dit standpunt hebben de heeren van de R.V.I. thans laten vallen. Laten vallen, ter wille van de gevoeligheid van een aantal syndicalistische reformisten, die ze graag in de R.V.I. zouden willen opnemen en die bezwaar hebben, reactionair als ze zijn, tegen de eenheid van politieke en economische beweging van het proletariaat. Trouwens moet niet straks de eenheid met de reformisten van het I.V.V. mogelijk worden gemaakt? Dus weg met het principe. De R.V.I. moet massa's hebben, moet een goed instrument zijn in de handen van de Russische regeering, tot doorvoering van haar kapitulatie-politiek. Want natuurlijk blijft de onderworpenheid van de R.V.I. aan de Russische regeering toch bestaan, ondanks het formeel opheffen van de saamhoorigheid met de derde Internationale. De Russische regeering kan nu eenmaal niet de waarheid aan het proletariaat zeggen, omdat zij is de gevangene van het groote kapitaal. Daarvoor werken zij met de leugen. De leugen, die dienen moet, om het verraad aan de proletarische revolutie nog grooter te kunnen maken. Daarom smijt zij alle revolutionaire principes naar den duivel. Ook de „traditie van de glorierijke voorgangster", Internationale arbeiders associatie van Marx en Engels. Het opruimen van tradities kan soms zeer teekenend zijn. Het opruimen van deze „traditie" door de heeren van de R.V.I. zet hun verraad wel in een zeer schel licht.

In het N.A.S. is nu heftige ruzie tusschen de reformisten achter Lansink en de reformisten achter Bouwman. Het voorloopig resultaat van de eenheidsfronterij zal voor wat betreft het Nederlandsche N.A.S. wel zijn, dat het uit elkaar zal vallen, of nog een tijdje een schijnleven voeren. Wij zijn dus misschien een nieuwe verdeeldheid van de Syndikalistische vakbeweging te wachten, die practisch zal beteekenen de vernietiging van het N.A.S. Wij voor ons kunnen de vernietiging van deze machtelooze en reactionaire vakcentrale niet betreuren. Het zal den arbeiders duidelijker dan ooit doen zien, dat de vakbeweging is, consequent en openlijk, reactionair. Zoowel het N.A.S. als het N.V.V. Het vertrouwen, dat sommige revolutionair voelende arbeiders nog hebben in de vakbeweging zal een nieuwen schok krijgen en den weg voorbereiden tot het inzicht, ook in dit landje, dat het proletariaat de vakbeweging voor de revolutionairen strijd niet gebruiken kan. Dat het voor dezen strijd de revolutionaire bedrijfsorganisatie noodig heeft. De vakbeweging kan alleen nog de reactie dienen. De eenheidsfronterij van Moscou, zoowel als het syndicalistische individualisme zijn voor het strijdende proletariaat verwerpelijk. Het proletariaat zal bij de ruzie tusschen de heeren Lansink en Bouwman tot de ervaring komen, waartoe de Spaansche koningin volgens Heine kwam, toen ze een rabbie en een monnik met elkaar moest hooren bekvechten, nl. „dat ze beide stinken", Lansink en Bouwman, Berlijn en Moscou.

De openingsrede van vliegen op het congres der S.D.A.P.

De rede door den Voorzitter der S.D.A.P., den Heer W. H. Vliegen, op het congres van 13. Januari uitgesproken, is in verschillende opzichten interessant. Niet omdat er uit zou blijken, dat van deze partij nog iets voor de Arbeidersklasse is te verwachten, integendeel, maar omdat deze rede duidelijk doet zien, dat de Sociaal-democraten, hoe groot het aantal aanhangers ook moge zijn, waarop zij kunnen wijzen, geen andere rol meer spelen zullen in de wereld, dan die van verraders der werkelijke klassebelangen van het proletariaat.

De belangstellende lezer zoekt in zoo'n rede natuurlijk allereerst naar het oordeel over den algemeenen economischen toestand, waarin de wereld verkeert.

Als historisch-materialist acht je een duidelijke uiteenzetting daarvan voor een politieke partij en nog wel voor een „arbeiders" partij een allereerste vereischte. Je dient toch uit de objectieve beschouwing van de werkelijkheid je tactiek af te leiden. Maar de heeren S.D.A.P.ers zijn geen historisch-materialisten. Daarvoor moeten ze te veel van alle walletjes eten. En daarom hebben ze ook geen behoefte aan een eigen inzicht in de maatschappelijke werkelijkheid. De kapitalistische wijsheden daaromtrent zijn voor hen meer dan voldoende. Ze praten met een geleerd air „de bekende economen" na en wijzen het kapitalisme op het bestaan van tot nog toe niet aangewende middelen, om aan de door hen, S.D.A.P.ers, minstens zoo, als door de kapitalistische zelf gevreesde ineenstorting te ontkomen.

Hun plannen komen hierop neer:

„dat een internationale leening, waaraan alle staten zouden deelnemen, zou worden gesloten, dat uit die leening de verwoeste streken zouden worden hersteld en dat Duitschland in de gelegenheid zou worden gesteld, om door het betalen van rente en aflossing van die leening, op korten termijn als het kan, op langen als het moet, zijn schuld te kwijten."

Door „rustigen arbeid" kan dan „een herstel der bloedende wereld" worden bewerkt.

Nu wil het toeval, dat aan den vooravond van het S.D.A.P.-congres, in Den Haag, voor het genootschap Nederland-Engeland door den „bekende econom en schrijver" Sir George Paish, dezelfde, die zijn plannen ook ontwikkelde voor het damesgezelschap, dat kort geleden in Scheveningen „voor een nieuwe vrede" ijverde, een lezing werd gehouden over een internationale leening.

Deze Sir zegt: „Wat er dan in de eerste plaats gedaan moet worden, is het bijeenbrengen van een groot crediet voor de kosten van het herstel."

„Een bedrag van 1500 millioen pond sterling zou toereikend zijn. Dit bedrag zou tegen 4 % opgenomen kunnen worden. De jaarlijksche aflossing van 75 millioen pond zou Duitschland kunnen opbrengen."

We zien, dat de plannen van de S.D.A.P. en die van de „bekende econom en en schrijvers" van het kapitalisme wonderwel strooken.

Beiden willen ze Duitschland tot een kolonie maken. Beiden willen ze uit de Duitsche arbeiders jaarlijks het bedrag persen, noodig voor de rentebetaling en aflossing van een milliardenleening. Minder dan 4 % zal de S.D.A.P. toch wel niet willen geven, zoodat ze in dit opzicht niet eens met den Engelschen Sir kan concureeren. 't Is al mooi, dat de S.D.A.P. zoo onomwonden „de staten" voor het bijeenbrengen van het bedrag wil laten zorgen. De gevolgen van inflatie en belastingdruk, die daaruit volgens Mr. Westerman zouden voortvloeien, heeft de heer Vliegen maar buiten beschouwing gelaten, daarvoor had hij op dit congres geen tijd. Andere zaken van internationale beteekenis vroegen om de aandacht.

Daar had je bijvoorbeeld het vredescongres van het I.V.V.:

„Dit congres", zegt Vliegen, „was zeker op het gebied der internationale actie het belangrijkste feit van het afgeloopen jaar."

Waarom ook niet???

Als je samen met ruim 20 burgerlijke pacifistische organisaties een onderons je hebt, en je wordt het dan eens over de te nemen maatregelen tegen den oorlog, dan kan je toch getroost naar huis gaan en zeggen, dat dit heelemaal geen schijnheiligheid of kortzichtige onnoozelheid is. *Dan is det het belangerijkste feit op het gebied van internationale actie.* Dat belooft veel voor de internationale acties, die de Sociaal-democraten in de toekomst nog wenschen te ondernemen.

Dan had je verder nog zoo'n allerbelangrijkste kwestie. De Weensche en Londensche Internationalen zijn te zamen gesmolten. De twee ouwetjes! Dat zij in dit huwelijk van impotentie blijk zullen geven, bewijst reeds hun werkzaamheid op het hierboven bedoelde „vredescongres".

En dat de situatie er eenigszins door zou verhelderen, gelooven we ook te mogen bestrijden. Iedereen wist, dat dit zou komen. Het verrast niemand. Als dan ook de heer Sinowjef op het congres van de derde internationale zegt, dat de vereeniging van de tweede met de Weensche internationale objectief nuttig is voor de arbeidersbeweging, dat het contra-revolutionaire karakter der beide internationalen nu duidelijker zou uitkomen en vooral, dat dit samenvloeien tengevolge heeft, dat er nu nog maar twee kampen zijn, namelijk de Noske- en de Moscou-Internationale, dan zeggen wij hem: Ge vergist U, meneer Sinowjef. Uw mooie woorden doen ons niet vergeten, dat ge met deze contra-revolutionairen vrijt en dat gij, om hun gunst te winnen, stuk voor stuk Uw revolutionaire traditie en practijk prijsgeeft. Dat gij met deze lieden te samen een, wat gij noemt, „Arbeidersregeering" wilt vormen. Uw wederzijdsch gekijf, of gij, dan wel zij, de baanbrekers zijn voor de Gallifets en de Mussolini's staat ons tegen. Gij hebt beiden daaraan schuld. Gij hebt beiden het proletariaat verward en verzwakt. Gij hebt beiden de werkelijke klassebelangen van het proletariaat verraden. Gij zijt beiden contra-revolutionairen. Daarom ligt het kamp wel in tweeën uiteen. Maar aan deze zijde, aan de zijde der arbeidende en lijdende klasse, staat de Kommunistische Arbeiders-Internationale met haar duidelijk en klare parolen en doelbewuste tactiek en aan gene zijde van de barricade, daar staat gij!!!

Gij, meneer Sinowjef, met Uw gansche Internationale, naast de Londensche en naast de Weensche, naast de heele tros van opbouwpolitikers, waartoe ook gij behoort.

Als ge dan ook theatraal uitroept:

„Onze strijd daartegen (namelijk tegen de Sociaaldemocraten) is geen bijkomstige strijd, maar de eindstrijd tegen de laatste agenten van de bourgeoisie", dan roept overal de echo:

„Gij liegt! Gij voert in Rusland het kapitalisme weer in! Gij dekt de tafel voor de bourgeoisie! Gij misbruikt de arbeidersbeweging om Rusland als zelfstandige kapitalistische staat te behouden en voor haar een plaats op de wereldmarkt te veroveren. De allerlaatste agenten der bourgeoisie, dat zij gij!!"

Waarom zij dan met U het eenheidsfront niet willen?

Omdat gij nog niet genoeg water in den wijn hebt gedaan.

Omdat gij het illustere gezelschap van de opbouwers nog compromitteert door Uw onbehouwen proletarische manieren.

Omdat gij zijt als Pijgmalion, ge vloekt nog te veel in de salon. Maar de aanleg om in salons te verkeeren, hebt ge getoond. Houdt maar moed. Het is voor U een kwestie van volhouden.

Alleen, er is een groote rivaliteit (ijverzucht, mededinging) van kapitalistischen aard, tusschen u en de sociaaldemocraten. Gij wilt, ter wille van het russische kapitalisme de volkomen kolonisatie van Rusland voorkomen. Zij, de sociaal-democraten willen, ter wille van het Europeesch kapitalisme, Rusland koloniseeren. Gij hebt de illusie, dat ge aan een herstelde Russische grootindustrie de Russische proletariers kunt verbinden en voor de toekomst brood kunt verschaffen. Zij, de sociaal-democraten meenen, dat zij aan de Russische bodenschatten het West-Europeesche kapitalisme kunnen herstellen en daardoor de West-Europeesche proletariers een stuk brood kunnen verschaffen. Het is u en hen om een stuk brood te doen. Om de voortzetting van de oude vooroorlogsche tactiek van verbetering van de levenspositie uwer respectieve proletariaten en om de machtposities voor uzelf in deze bewegingen.

Gij zijt concureerende leiderskliekenǃǃǃ
Gij strijdt om het plaatsje in de zon!!!

En ten slotte: Voor een „mariage de raison" (huwelijk uit berekening) brengt ge niet genoeg mee. Troelstra en Vliegen hebben het duidelijk gezegd.

We zouden nog wel eenige opmerkingen kunnen maken over de rede van den heer Vliegen. Zijn vreugde over de Engelsche verkiezingsoverwinning b. v. beantwoorden wij aldus:

De illusie van het Engelsche proletariaat, om op de gematigde S.D.A.P.sche manier Duitschland uit te buiten en toch als koopkrachtig afzetgebied voor de industrie te behouden heeft de „Labour partij" deze overwinning bezorgd. Dat dit een bewijs zou zijn voor de Vliegensche opvatting, dat de Engelsche arbeiders bij deze verkiezingen „zichzelf" zouden zijn geweest, is natuurlijk bedrog.

Maar we laten het erbij.

Voor dit maal zijn de heeren voldoende gekarakteriseerd.

„Schluss machen" met deze *misleiders* is het parool voor de arbeiders.

De bedrijfsorganisatie opbouwen en nationaal en internationaal verbinden om de opmarsch tegen het kapitalisme te beginnen, dat is ons doel, onze groote voorloopige taak.

Vooruit. Aan het werk.

Alleen de proletarische revolutie kan uitkomst brengen.

Is daar klaarheid?

In „Der Kampfruf" No. 49 der z. g. n. Berlijnsche richting lezen wij het volgende artikel: „Die Niederlage der Anilinsklaven" (De nederlaag der slaven in de Chemische industrie).

Het artikel behandelt de oorzaken van die nederlaag. In de eerste kolom treft ons het volgende gedeelte:

„Het zegevierende proletariaat heft het privaatbezit van de productiemiddelen op. Dit alleen is het eenig mogelijke doel van de arbeidersklasse. Dit heeft het proletariaat nog niet begrepen. Echter het kapitaal heeft begrepen, dat, wanneer het proletariaat zich redden wil van den ondergang, het proletariaat dit moet willen. En het heeft verder begrepen, dat, waneer het kapitaal zich redden wil, — *en dat kan het ten koste van het proletariaat* —, het proletariaat daarin verhinderd moet worden."

We zien dus, dat wanneer wij het door ons vetgedrukte gedeelte goed begrijpen, er voor het kapitalisme nog redding mogelijk is, volgens de redactie van bovengenoemd blad. Jammer voor proletariaat dat dit niet verder uitgewerkt wordt. Ook voor de kapitalisten.

Volgens ons is er alleen redding mogelijk voor het kapitalisme, wanneer de koopkracht van 250 Millioen inwoners van Rusland, Balkan, Oostenrijk, de werkeloozen van West-Europa, Engeland en Noord-Amerika hersteld wordt. Dit is geen gemakkelijke taak, neen, het is een onmogelijke taak, wan het kapitalisme is in zijn doodscrisis. Het is daarom in zijn doodscrisis, omdat het herstel van de koopkracht van deze onnoemelijke menschenmassa zou beteekenen, het opheffen van het grootkapitaal zelf. Het zou dus ook beteekenen, een terugdraaien der economische ontwikkeling, het verdwijnen der grootbedrijven, het terugkeeren der kleinbedrijven, het ondoelmatig worden der dure machines. Maar verder, o, noodlot voor het kapitaal, een beduidend gedeelte van de werkers, die door het opheffen der grootbedrijven — want dit zou noodzakelijk moeten geschieden, wanneer het geconcentreerde kapitaal zich weder oploste — vrijkwamen, zou geen werk vinden in het weder in het leven teruggeroepen kleinbedrijf. Deze weg kan dus niet tot de redding van het kapitalisme voeren. Welke dan? Het omlaag drukken der loonen? Het tegelijkertijd duurder maken der eerste levensbehoeften? Het verhoogen der belastingen? Met deze middelen zou werkelijk de productie-kostprijs — gesteld, dat het mogelijk is — verminderd worden. Maar wordt daardoor de koopkracht van genoemde volken hersteld?? Zou niet in de eerste plaats de koopkracht van een zoo uitgebuit volk geweldig dalen? Wat kan dan wel het middel zijn om het kapitalisme te herstellen? Er is geen middel. Elk aangewend middel faalde. Alle andere zullen falen. Nog eens: *Het kapitalisme is in zijn doodscrisis*, dit staat vast. De eenige taak van het proletariaat is dus, zich op te maken voor de verovering van de productiemiddelen. Dit mag echter niet worden opgevat als een wedstrijd tusschen kapitaal en arbeid. Niet als een kwestie van onrijp handelen, maar van bewust willen van het proletariaat. Alleen een proletariaat, dat inziet, dat binnen het kapitalisme niets meer voor de arbeidersklasse bereikt kan worden, dat de levenstoestand van de proletarische klasse steeds ellendiger moet worden en uit dit inzicht den wil put, aan het kapitalisme een einde te maken, kan werkelijk de volledige economische en politieke macht veroveren.

Dit is thans de eenige taak van het proletariaat. De actie van de K.A.P. moet er dus op gericht zijn, het proletariaat dit steeds voor oogen te stellen en te trachten, iedere beweging van de arbeiders tot dit peil van bewust inzicht en strijd op te voeren. Daarom dus grijpen wij elke verzetbeweging van het proletariaat aan, om haar op te voeren tot het peil van den werkelijken revolutionairen strijd om de economische en politieke macht.

De zoogenaamde Berlijners nu, die niet begrijpen en niet weten, dat het kapitalisme in zijn doodscrisis is, maar nog een mogelijkheid van redding zien, moeten dus, willen zij consequent zijn, loonstrijd, actie tegen het duurder maken der levensmiddelen, actie tegen verhooging der belastingen willen voeren. Zij zullen er dus toe moeten komen, het proletariaat af te leiden van den eenigen weg: de verovering van de economische en politieke macht. Want de strijd voor lotsverbetering en de strijd om de macht kunnen niet zamengaan. Tegelijkertijd loonstrijd en strijd om de macht voeren, kan het proletariaat niet. Dit is een reactionaire illusie. Het proletariaat kan niet door illusies tot den revolutionairen strijd om de macht komen, maar alleen door het klare inzicht in de eischen van den strijd en in den werkelijken toestand van het kapitalisme. Opmerkelijk is het overigens, dat de strijd der proletariers in de chemische industrie van Ludwigshafen een strijd tot afweer van verslechtering in den toestand dezer arbeidersgroep, voor de Berlijnsche krant aanleiding is geweest, boven geciteerde reactionaire conslusie te trekken. Niet een revolutionaire, maar een reactionaire conclusie trekt het orgaan bij haar beschouwing omtrent dezen strijd. Een groep, die dit doet, is niet in staat een beweging van arbeiders op te voeren tot een strijd om de verovering van de volledige macht.

Arbeiders der zoogenaamde Berlijnsche richting, wanneer gij inziet, dat de strijd van het proletariaat alleen kan wezen, de strijd om de macht, waarom dan vasthouden aan de zotte stelling, dat het kapitalisme zich nog herstellen kan! Of hebt gij daar bewijzen voor, die wij niet kennen? Welaan dan, geeft ze ons, opdat wij ze beoordeelen kunnen, maar, kunt ge dat niet, dan moet ge begrijpen, dat het kapitalisme in zijn doodscrisis is en dat elke gedachte aan loonstrijd reeds strijdig is met het doel van het proletariaat.

Aan U het woord!

Het congres van de C. P.

Waar wij tot dusver de leiding van de C.P. in dit landje onze kritiek niet hebben gespaard. is het niet van belang ontbloot om van die zeldzame oogenblikken dat de leden van deze partij in de gelegenheid zijn iets van de leiding hunner partij te zeggen, gebruik te maken om naast de leiding ook de houding van de leden dezer partij eens te bespreken.

Het jongste congres van de C.P., eind Januari in Amsterdam gehouden, biedt ons deze gelegenheid. Eenige congresbeschouwingen in „de Tribune“ en enkele losse geruchten deden ons vermoeden dat een aantal leden van de gelegenheid van dit congres gebrouik zouden maken om, zij het met de bescheidenheid die een behoorlijk lid van de Moscou-internationale tegenover zijn leiders past, de taktiek van de partijleiding aan critiek te onderwerpen.

Waren onze verwachtingen ten aanzien van de principieele beteekenis en de geaardheid van deze critiek toch al niet te hoog gespannen, wij moeten vaststellen dat de geest van het congres nog beneden onze verwachtingen is gebleven. Het congres heeft ondubbelzinnig aangetoond dat in de roemruchte „Hollandsche sectie“ van de Moscou-internationale geen kern aanwezig is die nog wil trachten deze partij terug te houden van den weg van reformisme en opportunisme waar de partijleiding haar op gevoerd heeft. De leden van de C.P. bukken volkomen voor hunne meer en meer reactionair wordende partijchefs. Alles wat deze hebben gedaan, tot zelfs het openlijke aanbod van de beruchte „arbeidersregeering“ Wijnkoop-Troelstra, werd door de kudde aanvaardt. Mocht al eens een enkel jong veulen wat onhandige sprongen maken, gevaarlijk was dit allerminst en het vroolijkte de muffe geest van het gezelschap wat op.

De leiding drukte volkomen haar stempel op het congres, zoodat het inplaats van te zijn een gelegenheid waar de leden hun meening komden uiten over de politiek van de partij, meer werd een gelegenheid voor de leiders om eens extra te paradeeren.

De heer Wijnkoop b. v. hield een „openingsrede“, die ongeveer de geheele eerste zitting van het congres in beslag nam. Dit is in die partij trouwens zoo langzamerhand de gewoonte geworden. De congressen zijn in de eerste plaats een middel voor de leiders om hun macht te bevestigen. Behalve een zeer enkele afgevaardigde protesteerde niemand tegen dit ongehoorde feit van het in beslag nemen van den congrestijd door de leiders. De openingsrede van den heer Wijnkoop aan een bijzondere kritiek te onderwerpen, loont niet de moeite, daar zij niets anders was, dan een herkauwen van 's mans beweringen, die wij den laatsten tijd geregeld onder handen nemen. Alleen willen wij uit de opmerkingen, die deze partijchef over de „orde“ maakte aanstrepen, dat hij onder andere van meening was, dat het „eenheidsfront“ geen afzonderlijk punt van bespreking moest uitmaken, wat het congres na eenige opmerkingen natuurlijk aannam. Dit „eenheidsfront“ is echter het belangrijkste, dat thans in de C.P. aan de orde is. Het is het punt, waarin de reformistische en opportunistische taktiek van de leiding het sterkst tot uiting komt, toch mocht het geen „afzonderlijk punt van bespreking“ uitmaken. Volgens de partijvoorzitter, die de geheele eerste zitting van het congres voor zich in beslag nam, lieten de congreswerkzaamheden niet toe, dat het belangrijkste politieke punt van de congresagenda afzonderlijk behandeld werd. Het is duidelijk, dat de leiding de bespreking van dit belangrijke punt vooraf den kop wilde indrukken. Het congres is van het standpunt van de proletarische kritiek reeds veroordeeld door het feit, dat het zich dit door den partijchef liet welgevallen. Wij stippen verder nog aan, dat het congres na de „openingsrede“ en begroetingen van de jeugd en de z. g. n. vertegenwoordiger van „de massa van Indonesië“ te hebben aangehoord, onder „daverend applaus“ een voorstel van den voorzitter aannam, om de „communistische partij“ van Frankrijk, die volgens den heer van Ravesteijn met de bezetting van het Ruhrgebied „Schweineglueck“ gehad heeft, „geluk te wenschen“, omdat zij volgens den heer Wijnkoop inzake de bezetting van het Ruhrgebied metterdaad haar revolutionaire plicht vervult. Geen van de afgevaardigden protesteerde tegen de houding van den Franschen partij-chef Cachin, die zooals wij in ons vorig artikel reeds aantoonden, practisch aan den kant van de Fransche bourgeoisie staat. Niet alleen echter de heer Cachin, maar ook de Fransche C.P. als zoodanig heeft niets gedaan, om het optreden van den razenden, imperialistischen Roland Poincare te verhinderen.

Ons Engelsche partij-orgaan „Worker's Dreadnought“ merkt omtrent de houding van de Fransche C.P. zeer terecht op, „dat zij (de Fransche C.P.) ten eerste de noodzakelijkheid van het optreden tegen de Fransche regeering niet ernstig voorbereid heeft, ten tweede, dat zij geen ernstige poging in het werk heeft gesteld, om het Fransche spoorwegverkeer stil te leggen, wat de plannen van Poincare zou hebben doen mislukken, terwijl zij ook de arbeiders niet tot een algemeene werkstaking heeft opgeroepen“.

Deze lamlendige houding van de Fransche C.P. belette echter het congres niet, het voorstel van den heer Wijnkoop aan te nemen. Het slikte de leugen, ten deele omdat het door de leiders niet goed voorgelicht was, ten deele omdat het zelf deze leugen in de hand wenschte te werken. De tweede zitting van het congres werd bijna geheel in beslag genomen door een redevoering van den heer van Ravesteijn over het congres van de Derde Internationale.

We zullen de redevoering van den heer van Ravesteijn, die van veel meer beteekenis was, dan de praatjes van den heer Wijnkoop, in een afzonderlijk artikel bespreken, vooral in verband met een referaat over de „Oostersche kwestie“ door dezen heer op het congres van Moscou gehouden. Wij stellen echter vast, dat ook de heer van Ravesteijn de tijd van het congres voor de partij-leiding in beslag nam. Ernstige critiek is op de houding van de Derde Internationale door geen van de afgevaardigden uitgebracht. Dit stelde ook de heer van R. vast. Wij voor ons deel constateeren bij dit punt, dat dus zonder eenige bespreking van den kant van de eigenlijke partij de geheele tactiek van het Moscousche opportunisme door dit congres is goedgekeurd. Zoowel het „eenheidsfront“ als de „arbeidersregeering“, de consequenties van de zoogenaamde Nieuwe Economische Politiek werden door het congres zonder eenige ernstige critiek geslikt. Een opmerking uit de rede van den heer van R. willen wij nog aanstippen. Sprekende over de vele „kwesties“, die op het Moscousche congres behandeld zijn, zei hij van de Nederlandsche C.P.: „Holland verkeert in de gelukkige omstandigheid, dat we er geen kwesties hebben“. Ook deze brutaliteit van meneer v. R. slikte het congres zonder meer. Wist het congres dan niet, dat de leiding van de C.P. iedere critiek op de brutaalste manier den kop heeft ingedrukt? Dat zij, die opkwamen tegen de schandelijke Entente-politiek en tegen het reformisme van de leiding op alle mogelijke manieren in de partij vervolgd werden? Wist het congres niet, dat het strijdbare deel van de oppositie door de partij-chefs uit de partij .... bedankt is? Wist het niet, dat er alleen „geen kwesties“ in het partijtje van de heeren Wijnkoop en van Ravesteijn is, omdat deze heeren ieder werkelijk verzet in de partij gesmoord hebben? Geen van de afgevaardigden waagde het tegen deze ongehoorde brutaliteit en hautaine minachting voor de leden getuigende opmerking op te komen. Er bruischt in deze partij geen werkelijk leven, geen verzetgeest, geen frissche opstandige wil tot daden. Er is slechts slaafsche onderwerping aan de leiders en belachelijke dwaze overschatting van de leiders ten aanzien van hun verdiensten. Niets bewijst dit beter, dan het feit, dat zelfs een figuur als Roland Holst, die toch als persoon ver staat boven een brutalen opschepper als de heer Wijnkoop, het noodig vond, na een uitval van den heer v. R. naar haar kant, waarbij hij haar verweet, de beteekenis van de N.E.P. niet te begrijpen, een soort knieval voor de heeren van de partij-leiding te moeten doen. Zij vroeg en verkreeg van het congres het woord tot het afleggen van een „verklaring“, waarin zij onder andere opmerkte, dat zij de methode van de N.E.P. „volledig aanvaardt, vooral na de uitstekende en meesterlijke uiteenzetting door partijgenoot Lenin en anderen“. Uit deze verklaring blijkt duidelijk, niet alleen, dat zelfs een vrouw als Roland Holst zich volkomen onderwerpt aan de leiding van de partij-chefs, maar dat zij ook volledig aanvaardt de consequenties van den kapitalistischen opbouw-tactiek, die Moscou tot haar taak gemaakt heeft. Immers de N.E.P. is niet denkbaar, zonder het kapitalistische herstel in Rusland en daar buiten. Dit „herstel van het kapitalisme“ is echter een volkomen reactionaire illusie. Met de zoogenaamde N.E.P., die niets anders is, dan de kapitaliseering van Rusland, tast echter de doodscrisis van het kapitalisme ook Rusland aan. Er zijn b. v. nu reeds feiten, die bewijzen, dat er in Rusland „overproductie“ is, dezelfde kwaal dus, waaraan het kapitalisme in het algemeen lijdt. Het is dan ook zeer beslist onwaar, als de heer van Ravesteijn b. v. in zijn rede opmerkt, dat Rusland „de noodlottige werking van het kapitalisme, zelfs als het daar nog bestond, niet zoozeer zou ondergaan“. Dit is slechts een poging, om het voor te stellen alsof Rusland, indien het gekapitaliseerd wordt, niet voor dezelfde consequenties komt te staan, als elk ander kapitalisme. Het kapitalisme, dat thans geen toekomst meer heeft, zal zich echter aan de verklaringen van meneer v. R. weinig aantrekken en Rusland even goed als ieder ander gebied van de wereld waar het invloed wil doen gelden, naar den afgrond voeren. Het proletariaat als klasse heeft niet de minste reden zich te onderwerpen aan dit noodlot van het kapitalisme. Het kan dus niet mede gaan met de consequenties van de kapitulatie-politiek van Rusland, als het zichzelf niet als revolutioneerende, als vernieuwende factor wil uitschakelen. De tactiek van Moscou voert, zij het langs anderen weg, tot dezelfde mechanische onderwerping van de arbeidersbeweging aan het kapitalisme als de tactiek van de Tweede Internationale.

De geheele C.P. heeft zich aan dit fatalisme onderworpen.

Wat was nu de inhoud van de critiek der zoogenaamde „opposanten“ op dit congres, voor zoover er na de leiders, voor hen nog gelegenheid was, om aan het woord te komen? Man kan in het algemeen zeggen, dat de „opposanten“ nog meer dan de partij-leiding wilden gaan den weg van het reformisme. Zij meenden, dat het partij-bestuur en de „kamerfractie“ niet op voldoende en niet op de meest succesvolle wijze de tactiek van een „eenheidsfront“ en „arbeidersregeering“ verdedigd hadden. Er was wel een zeer enkele, die min of meer geschrokken was van den inhoud van de beruchte „groote“ kamerrede van den heer Wijnkoop, maar dit was dan slechts een uitzondering en dat was dan vooral niet een principieel verzet tegen de regeering Wijnkoop-Troelstra, dan wel een zich afvragen, welke indruk deze houding wel naar buiten moest maken. De eigenlijke inhoud van het verzet tegen de leiding wordt het best weergegeven door de critiek van den heer de Kadt, wiens „critiek“ culmineerde in de bewering, dat een „grootere“ C.P. noodig was en die meende, dat de leiding niet genoeg gedaan had, om de partij „groot“ te maken. „Alleen met zoo een partij“, kan volgens dezen „opposant“, „de tactiek van het eenheidsfront slagen. Die versterking van de C.P. is het, die het eenheidsfront tot stand kan brengen.“

Wij hebben dus niet te veel gezegd, toen wij vaststelden, dat van een principieel verzet tegen de leiding geen sprake was. „Oppositie“ en leiding, beiden willen het eenheidsfront. Beide willen zij samengaan met de knechten van het kapitaal, dit is met het kapitaal.

Opmerkelijk was echter, dat de heer de Kadt toch vaststelde, dat men „bij één actie slechts iets van onze partij heeft gemerkt, dat was bij de verkiezingsactie“. Zonder het te willen. heeft deze „opposant“ het scherpste oordeel over de C.P. uitgesproken, dat denkbaar is. Inderdaad, evenals bij de andere burgerlijk-parlementaire partijen bemerkt men van de C.P.actie alleen iets „bij de verkiezingen“. De heer de Kadt is blijkbaar nog zoo naief om aan te nemen, dat een parlementaire partij in een zoo door en door burgerlijk land nog iets anders kan zijn, dan een verkiezingspartij. Het „eenheidsfront“, de „arbeidersregeering“, die hij aanvaardt, zijn slechts middelen in de handen van de leiding, om hun parlementair succes te bereiken. De „jongeren“ in de C.P., die dit niet begrijpen en meenen, dat het „eenheidsfront“ zou kunnen worden gepropageerd zonder overheersching van het burgerlijk-parlementaire karakter van een partij, zijn niet in staat om de waarheid te zien. Zij zijn als was in de handen van de per slot van rekening toch altijd veel sluwere partij-chefs. Als dit het groene hout in de C.P. is, dan begrijpt men, wat het dorre hout moet zijn. Een indruk hiervan krijgt men, als men bedenkt, dat op het congres zelfs de stem van de „kamerfractie“ voor de verdubbeling van het aantal kamerleden verdedigd werd met de opmerking, dat men dan vier propagandisten op „staatskosten“ kreeg. Wel door en door verrot moet een „communistische“ partij zijn, waar een dergelijk „argument“ voor de versterking van het parlementaire bedrog in ernst wordt ontvangen. Enkele opmerkingen van sommige afgevaardigden, die de partijleiding verdedigden, zijn voor de geest van de leden der C.P. zoo tijpeerend, dat wij ook hiervan nog iets willen weergeven.

Zoo legde de Rotterdamsche heer Den Ouden, blijkbaar van meening, dat de heer Wijnkoop niet alles precies zoo meent, wat hij zegt, het regeeringsaanbod aan Troelstra uit, als „een verduiveld handige propagandistische zet“. De heer Den Ouden heeft natuurlijk met zijn mallootige bewering slechts de zaak van zijn meesters willen dienen. Of de heer Wijnkoop vab deze verklaring erg gediend was, is een andere kwestie, immers in de Tweede Kamer drong hij er in zijn antwoord aan den heer Troelstra sterk op aan, dat zijn aanbod „serieus“ genomen zou worden.

Een andere afgevaardigde, die de leiding verdedigde, had meer gelijk, toen hij zei, dat het regeeringsaanbod een logisch gevolg van de besluiten van het Groningsche congres was. Inderdaad. Indertijd hebben wij naar aanleding van het Groningsche congres van de C.P. reeds de opmerking gemaakt, dat deze partij als geheel. vooral op dit congres, naar het reformisme was doorgezakt. De geheele verdere val van de C.P. en het laatste congres van die partij hebben ons in het gelijk gesteld. Sinds Groningen, het eerste congres na de uittreding van de principieele oppositie, is deze partij meer en meer tot het reformisme afgezakt, heeft zij zich als onmondig kind door de leiding laten behandelen. Het laatste congres heeft de voortwoekering van dit proces nog duidelijker laten zien. De C.P. is geworden een volkomen aan de leiding onderworpen machteloos reformistisch partijtje.

Een partijtje, dat ondanks al het opportunistisch geschacher van de leiding meer en meer ook organisatorisch aan beteekenis verliest.

Vernieuwing van den proletarischen strijd kan dit onder den looden druk van de partij-chefs verstikkende partijtje niet brengen. Noch principieel, noch organisatorisch is het hiertoe in staat.

Wie inziet, dat een vernieuwing van de arbeidersbeweging noodzakelijk is, zal de consequenties hiervan moeten trekken en met ons den strijd tegen het reformisme van de parlementscommunisten moeten aanbinden.

Dada.

Waartoe de bourgeoisie, nu overal de bronnen van bloei, van winst en van ontwikkeling worden afgesloten en het kapitalisme krachten heeft geschapen, die de oude vastgegroeide overtuiging, dat de productiemiddelen privaateigendom moeten zijn, doorbreken en vernietigen, waartoe de bourgeoisie juist in dezen tijd komen moet, leert ons de verschijning van het dadaisme op het tooneel van de wereld.

Zelfs de arbeiders zullen van dit schijnbaar nieuwe hebben gehoord en ze zullen zich hebben afgevraagd, wat dit nu weer voor een nieuwe richting zijn kan.

Laten we beginnen met te zeggen, dat het dadaisme geen „richting“, geen „strooming“, geen „opvatting“ is. Het dadaisme is een t o e s t a n d.

Het is de wijze, waarop de doodscrisis van het kapitalisme den intellectueelen bourgeois tot bewustzijn komt. Het is een verschijnsel, dat uit de tegenwoordige economische verhoudingen opkomt. Of liever, dat door de tegenwoordige economische omstandigheden in den menschelijken geest ontwaakt en door den bourgeoisgeest van nu het best begrepen kan worden.

Het dadaisme is er altijd geweest. De Noorsche, de Duitsche, de Fransche literatuur is er vol van. Maar het werd niet zoo genoemd. De naam doet er niet toe. Men verklaarde de menschen, die in dezen toestand verkeerden eenvoudig voor gek.

Maar nu, in de periode van de doodscrisis, wil men deze menschen, en terecht, toelaten tot de Academie te Parijs.

Van den vereenzaamden decadent de Lautréamont zegt de critiek: „Het is een krankzinnige, die hier spreekt, de meest beklagenswaardige, de meest hartverscheurende der krankzinnigen.“

Thans reizen deze „krankzinnigen“ het land af en houden hun dadamatinees . . . des avonds voor uitverkochte zalen.

Wat dan dit dadaisme is?

Ach, de bourgeoisie heeft zich het monopolie verzekerd van de opvoeding en de ontwikkeling. Het proletariaat behoefde slechts te weten, wat het noodig had, om als loonslaaf zijn onmisbare functie te vervullen. Meer niet. Maar de bourgeoisie stuurde haar eigen zonen en dochters naar de scholen, de universiteiten en gaf ze een ontwikkeling, die het hun mogelijk maakte, al de voortbrengselen van den menschelijken geest in zich op te nemen, ze te begrijpen, ervan te genieten en misschien zelve nieuwe scheppingen aan de reeds zoovele toe te voegen.

De bourgeoisie specialiseerde zich echter. De „actieven“, de geldmakers namen van de cultuur slechts de technische en organisatorische wonderen in zich op. Ze werden zelve technici en organisators. Ze schiepen daardoor de productiekrachten, waar de tijd om vroeg.

Maar de zoontjes en dochtertjes, die geld genoeg hadden, verdiepten zich in de letteren, de muziek, de schilderkunst, de godsdienst, de filosophie. Ze genoten, ze genoten intens, zoo intens, als wij, arbeiders, ons niet kunnen voorstellen, dat op deze wereld genoten worden kan.

En als de actieve bourgeois nieuwe schepen bouwden en tunnels en bruggen, als zij fabrieken oprichtten en mijnen groeven en winstmaakten, kwamen ze vol van blijdschap en schatrijk thuis en streelden en bewonderden hun knappe kinderen, die zoo mooi zongen, zoo mooi schilderden of zulke diepzinnige wijsheden zeggen konden.

Thans is het echter anders. De angst, de angst voor den ondergang, voor het wereldbankroet, straalt uit de oogen van de bourgeoisie.

De tijd voor liefdevolle bewondering, voor stille aandacht, voor goedkeurende belooning is voorbij. De artistieke zoontjes en dochtertjes worden afgestooten. Ze schilderen, ze dichten, ze zingen voor niets. Er is geen aandacht voor. Het bankroet staat voor de deur, het materieele bankroet en daardoor ook het geestelijke. Ze hadden zich verzadigd aan de oude cultuur, ze geloofden, dat de waarden, die ze daaruit voor zichzelf hadden opgediept, absoluut waren, zooals ook het kapitalisme, het rustig bezit van de productiemiddelen, het geldverdienen en de winst iets absoluuts voor hen was.

Totdat de groote crisis kwam. De crisis, die nu al tien jaar aanhoudt, die zich in 1913 openbaarde, die de wereldoorlog veroorzaakte en die thans het eene land na het andere in den ondergang sleept.

En voord in deze tien jaren is het dadaisme „ontstaan“.

„Men zou“, zegt Theo van Doesburg, „het dadaisme de anationale uitdrukking der collectieve levenservaringen der menschheid (lees bourgeoisie, Red.) in de laatste tien jaren kunnen noemen.

Het dadaisme is de levensbeweging, die zich keert tegen alles, wat wij ons als levensbelang voorstellen. Het ontkent de waarden voor het leven van alle kunst, alle religie, alle filosophie, alle politiek. Het is de toestand van iemand, die in een doodloopend slop geraakt is, van iemand die schaakmat is gezet, die geen enkele richting meer uit kan. Alles is dóórgeanalijseerd, alles is onbruikbaar gebleken, om het waarde te geven, dat wil zeggen, om de oude, de zalige, de gelukkige rust van vroeger dagen, uit den tijd van de hoogconjunctuur, terug te brengen.

De dadaist loopt in een kringetje, als een hond, die naar zijn staart hapt, als iemand, die op z'n hielen aanhoudend ronddraait. Hij voelt bewust de waanzin in zich stijgen, dat wil zeggen, de zin voor de erkenning, dat alles waan is. Hij is in staat, een „Leichtfassliche Methode zur Erlernung des Wahnsinns fuer Jedermann“*) te schrijven. Hij steekt geen hand meer uit, om „de zinkende schuit“ onzer Westersche cultuur boven water te houden. Hij laat die cultuur en daarmee de wereld, het leven zelf, los. Hij is een ademende en zich bewegende doode. Hij is een rottend deel van een stervend lichnaam. Hij sterft bewust.

De straks genoemde Lautréamont begint z'n eerste zang tenminste nog met een waarschuwing voor zijn „sombere bladen vol vergif“. „Het is niet goed“, zegt hij, „dat iedereen de bladen leest, die hierop volgen. Slechts enkelen zullen zonder gevaar van deze bittere vrucht genieten.“

Maar de tegenwoordige dadaisten waarschuwen niet. Ze lokken de menschen bij elkaar en deelen lachend hun vergif uit. Ze wenschen er zooveel mogelijk te vergiftigen.

De „actieve“ bourgeois echter, die radeloos zoekt naar de middelen, om het zinkende schip van zijn kapitalistische productie boven water te houden, ziet de waarheid, die hij ontkent en van zich afschudt, als een booze droom, als een nachtmerrie, tegenover zich staan in zijn eigen kinderen, in zijn artistieke zoons en dochters, in het dadaisme. Een rilling loopt hem over den rug. Hij schreeuwt als een bezetene**), dat ze „gek“ zijn, die dadaisten. Hij ontkent, dat ze gelijk zouden hebben; hij geeft voor ze niet te begrijpen. Hij wil hardnekkig vasthouden aan het „echte, ware en schoone“, dat wil zeggen, aan de herinnering uit vroeger dagen. Hij wil vergeten, dat hij dat echte, ware en schoone zelf heeft verwoest, dat hij zijn edelste denkers, zijn bekwaamste kunstenaars op de slagvelden heeft laten verbloeden, en dat hij de nog levende in ontbering en ellende laat omkomen, dat hij het echte, ware en schoone heeft verschacherd en geprostitueerd, dat hij de wereld tot een sahara, een woestijn heeft gemaakt, waar slechts gevochten wordt, om het laatst aan de beurt te komen voor den dood door den honger. Hij wil het alles vergeten en zijn „krankzinnige“ kinderen bezweren, dat ze het vóór zich zullen houden, het niet zullen uitspreken, dat de wereld, de kapitalistische, bankroet is, dat ze sterft.

Het helpt hem niet.

De waarheid kan niet meer bedekt worden. Ze komt elken dag duidelijker aan het licht. De verwarring, de destructie noemt zienderoogen toe.

Slechts de arbeiderklasse kan den ondergang voorkomen.

Niet door kapitalistischen opbouw.

Niet door reactionaire illusies.

Niet door passiviteit.

De ondergang van de bourgeoisie kan ook de ondergang van de arbeidersklasse zijn, als zij zich aan deze fouten schuldig maakt.

De arbeidersklasse moet het vernieuwende element zijn. Het frissche sap, het jonge bloed.

De arbeiders moeten de cultureele waarden redden, in de eerste plaats de technische wonderen, die het kapitalisme heeft gebracht.

De arbeiders moeten de macht in handen nemen en daardoor den grondslag leggen voor de nieuwe cultuur, de Communistische.

De productiekrachten moeten bevrijd worden van de banden, die hen belemmeren. Dan eerst zullen zij de gansche menschheid rijk maken. De angst voor den ondergang zal niet meer stralen uit de oogen en allen zullen te zamen de wereld opstooten tot een ongekende schoonheid.

Hier is Uw taak, arbeiders!

Verzuim haar niet.

*) Gemakkelijk te begrijpen methode om den waanzin aan te leeren voor iedereen.

**) Het is merkwaardig, dat het in Utrecht en Rotterdam vooral de studenten der Universiteit en der Handels-Hoogeschool waren, die lawaai schopten.

Een onverdacht getuige over de doodscrisis van het kapitalisme.

De heer Deterding, een Hollander, is, zooals bekend mag worden verondersteld, directeur-generaal van de Koninklijke Petroleum Maatschappij, in de wandeling „de Koninklijke“ genoemd. Deze maatschappij is nauw verbonden aan de Engelsche Shellgroep en uit zichzelve en door deze verbinding, beheerscht deze enorme organisatie ongeveer de helft van alle petroleumbronnen van de wereld. De overblijvende bronnen worden ongeveer alle beheerscht door de Amerikaansche groep grootkapitalisten van de Standard Oil Companij en de met haar verbonden groepen.

Hieruit blijkt wel, dat uit het oogpunt van wereldvoorziening met een bepaald product — hier de petroleum — de heer Deterding kan meepraten.

Op reis nu tusschen Parijs en Londen heeft een medewerker van het Engelsche blad Financial News volgens de N. Rotterdamsche Crt. van Woensdag 24 Januarij 1923 Ochtendblad B dezen heer Deterding geïnterviewd.

De ondervrager vroeg hem, wat er waar was van geruchten nopens eenige overeenstemming van „de Koninklijke“ met „de Standard Oil“ „ten koste van den verbruiker“.

Behalve, dat de heer Deterding hierop antwoordde, dat dit louter op fictie berustte en het stellig te danken was aan de concurrentie tusschen de beide concerns, dat de prijzen der petroleum betrekkelijk zoo laag zijn, zeide hij toen, alweer volgens de N. R. Crt.:

„Sommigen geven van hun onwetendheid in deze blijk, door te vertellen, dat er een achteruitgang plaats heeft in de productie van petroleum. Er is echter absoluut geen sprake van eenig tekort. Onze tanks zijn goed voorzien. Niet zoozeer, omdat er overproductie is of een verhoogde productie, maar omdat er een achteruitgang is in het verbruik. De Centrale Europeesche landen niet hun gedeprecieerde valuta hebben niet meer de koopkracht, waarover ze vroeger beschikten. Vandaar het kleinere verbruik.“

Ons dunkt, een duidelijker en beter bevestiging van een grootkapitalist bij uitnemendheid, die het krachtens zijn ambt weten kan, van de door onzen Duitschen partijgenoot Detmann opgestelde theorie over de doodscrisis van het kapitalisme, is moeilijk te bedenken.

Hier hebben wij te maken met een wereldindustrie, die een product levert, dat over de gansche wereld wordt verbruikt. Zij levert het ongeveer voor de helft. Wellicht is het zelfs voor de grootste helft. Deze wereldindustrie, die dus geen invloed ondervindt van een tijdelijke opleving in een of ander afzonderlijk land van onzen aardbol, maar die enkel te maken heeft met het verbruik over de gansche wereld, erkent, dat bij verminderde productie, de voorraden (in de tanks) groot zijn en dat dit komt, zooals bij verminderde productie et verwachten was, door verminderde koopkracht en wel doodat de koopkracht in Midden-Europa zoo sterk is achteruitgaan.

Laten de arbeiders zich dit voor gezegd houden. Want zoo ergens, dan ligt hierin de oorzaak van wat wij noemen de doodscrisis van het kapitalisme dat is: de **noodzakelijkheid** van de invoering van het communisme.

De toestand der Russische arbeiders.

Wanneer van de zijde der Moskou-Communisten over de toestand der arbeiders in Rusland wordt gesproken of geschreven, dan is het:

„In Sowjet-Rusland heerscht de dictatuur van het proletariaat. Daar zijn de arbeiders heer en meester.“

In gloeiende bewoordingen worden wij, die dit ontkennen, uitgekreten voor contra-revolutionair en een vrij lange rij van andere, min of meer venijnige en bittere scheldwoorden, die in de ooren van een revolutionair voelend arbeider een slechten klank hebben, en hun hoogtepunt bereiken in de beschuldiging dat wij politie-spionnen zijn.

De objectieve grondslagen van den klassenstrijd in het tijdperk na den wereldoorlog.

II.

In No. 23 der K.A. bespraken we de eerste der negen stellingen, die betrekking hebben op de grondslagen voor den klassenstrijd in het tijdperk na den wereldoorlog. Zooals deze eerste stelling deed, zoo doet ook de tweede, die we thans onderzoeken zullen: beiden houden zich bezig met de karakteriseering der kapitalistische productie en haar ontwikkelingswetten in het algemeen.

Terwijl de eerste stelling het kapitalistisch productiesysteem definieerde als „e e n v o r m v a n w a r e n p r o d u c t i e w a a r i n o o k d e a r b e i d s k r a c h t t o t w a a r i s g e w o r d e n“, aangaf, dat voorwaarde voor het voortbestaan van dit systeem is, dat productie en afzet in evenwicht moeten worden gehouden en er op wees, dat de concentratie en accumulatie van het kapitaal steeds verder voortschrijden, staat de tweede stelling stil bij de verschijnselen, die zich voordoen, als de noodzakelijke harmonie tusschen produktie en afzet wordt verstoord.

„Het wezen van het kapitalisme“, zoo luidt het eerste gedeelte van deze stelling, „dwingt de bourgeoisie om, wanneer de harmonie tusschen produktie en afzet is verstoord, binnen het raam van het kapitalisme alle middelen aan te wenden, om zulke storingen (krises) te overwinnen, ten einde zich als klasse en wel als heerschende klasse in het leven te houden.“

We zullen ons dus hebben bezig te houden met de vraag: Wat is een krisis? We vinden het antwoord al in de stelling zelf, waar staat, dat een krisis de verstoring van de harmonie tusschen produktie en afzet is.

In het eerste deel van „Het Kapitaal“ schrijft Marx over de grenzen der kapitalistische ontwikkelingsmogelijkheid en hij komt tot het resultaat, waartoe ook Rosa Luxemburg komen zou (zie het citaat in ons vorig artikel), dat de kapitalistische produktiewijze, zoodra zij de oude handwerkers en manifakturen verdrongen heeft een „clasticiteit, een plotselinge, sprongsgewijze ontwikkeling krijgt, die slechts begrensd wordt door de grondstoffen en de afzetmarkt“.

„Deze geweldige, sprongsgewijze ontwikkeling“, zegt Marx verder, „van het fabriekswezen en zijn afhankelijkheid van de wereldmarkt brengen noodzakelijk koortsachtige produktie en daaropvolgende overvoering van de markten met zich, met welker tezamentrekking verlamming intreedt. Het leven der industrie verandert zich in een reeks van opeenvolgende perioden: gemiddelde levendigheid, prosperiteit of groote bloei, overproduktie, krisis en stagnatie of stilstand.“

Marx noemt een dergelijke reeks van perioden een industrieele „cyclus“.

„Iedere industrieele cyclus“, zegt Hilferding in zijn „Finanzkapitaal“, begint met een uitbreiding van de produktie, waarvan de oorzaken terug te brengen zijn tot opening van nieuwe markten, ontstaan van nieuwe takken van produktie, invoering van nieuwe markten, ontstaan van nieuwe takken van produktie, invoering van nieuwe techniek, stijgende behoefte tengevolge van bevolkingstoename. Er ontstaat vergroote vraag, die allereerst in opzichzelfstaande takken van produktie stijgen der prijzen en der winst bewerkt.

Dientengevolge wordt de produktie in deze sferen uitgebreid en haar verhoogde produktie beteekent verhoogde vraag in de sferen, die voor deze bedrijfstakken de produktiemiddelen leveren. Nieuwe vorming van fiktief kapitaal, vervanging der oude en technisch verdrongen bedrijven vindt in groote omvang plaats. Het proces wordt algemeen. Iedere industrietak schept door zijn vermeerdering vraag voor de anderen, die produktiemiddelen voor hem vervaardigen.“

Over de periodiciteit van deze crisisverschijnselen zegt Marx:

„Eerst in den tijd, dat de mechanische industrie zoo diepe wortelen geslagen had, dat ze op de nationale produktie een overwegenden invloed uitoefende, als door haar de buitenlandsche handel den binnenlandschen begon te overvleugelen, als de wereldmarkt zich geweldige gebieden in Amerika, Azië en Australië ontsloot, als tenslotte de industrieele naties, die den wedstrijd met elkaar begonnen, talrijk genoeg geworden waren, eerst sedert dien tijd traden deze telkens terugkeerende cyclussen op, welker achtereenvolgende fazen jaren omvatten en die altijd tot een algemeene krisis voeren, die een cyclus afsluit en een nieuwe opent.

Tot nu toe omvatte zulk een cyclus in den regel 10 of 11 jaar. Wij hebben echter geen reden, dit aantal voor onveranderlijk te houden. In tegendeel geven ons de hier ontwikkelde wetten van het kapitalisme grond, aan te nemen, dat dit aantal veranderlijk is en zich langzamerhand zal verkleinen.“

Het zou te ver voeren in dit artikel de invloeden na te gaan, die sedert de ontwikkeling van het bankkapitaal en sedert de vorming der trusts en kartellen de krisisverschijnselen hebben gewijzigd. Vastgesteld moet echter worden, dat dit alles het optreden der industrieele krisis zelf, de cirkelgang van prosperiteit en depressie onaangetast liet en dat ook de sociale uitwerkingen ervan, de gevolgen van werkeloosheid en loondaling dezelfde bleven.

Wat echter nog nadere bespreking verlangt, is de vraag, welke middelen het kapitalisme aanwendt, om de omwenteling van stilstand naar bloei te bewerken.

Het is reeds gebleken uit de aangevoerde citaten, dat het kapitalisme de krisis steeds overwon, door opening van nieuwe markten.

[illegible]

hebbenden, maar als onontkoombare ekonomische noodzakelijkheid.

Rosa Luxemburg is het geweest, die dit klaar formuleerde met de volgende woorden, toen ze haar „Marxistische“ tegenstanders te lijf ging:

„Het hedendaagsche Imperialisme is niet de eerste stap tot expansie (uitdijing, uitzetting, verwijding) van het kapitalisme, doch slechts de laatste faze van zijn historisch expansieproces: het is de periode van de algemeene, verscherpte wereldconcurrentie der kapitalistische staten, om de laatste resten van de niet kapitalistische deelen der aarde. De economische en politieke katastrophe (treurig einde eener zaak, onheil, algemeene ramp) is in deze laatste faze juist zoo'n levenselement, juist zoo'n normale bestaansvorm van het kapitaal, als ze het in de primitieve akkumulatie van zijn beginfaze was. Zooals de ontdekking van Amerika en van den zeeweg naar Indië niet slechts een Prometheischen daad van den menschelijken geest en van de kultuur was, — gelijk dat in de liberale legende heet —, doch, onafscheidelijk daarvan, een serie heroische massamoorden uitgeoefend op de primitieve volken der nieuwe wereld en een grandiosen slavenhandel met de volkeren van Afrika en Azië, zoo is in de Imperialistische eindfaze der economische expansie van het kapitaal onafscheidelijk van de serie veroveringen van koloniën en wereldoorlogen, die wij beleven. Het kenmerk van het Imperialisme, de laatste concurrentiestrijd om de kapitalistische wereldheerschappij, is niet slechts de bijzondere energie en alzijdigheid der expansie, doch, — dit is het specifieke teeken, dat de kring der ontwikkeling zich begint af te sluiten —, het terugslaan van den beslissingsstrijd om de expansie uit de gebieden, die haar object zijn, naar de landen, waar zij is ontstaan. Het Imperialisme brengt daarmee de katastrophe als bestaansvorm uit de peripherie (omtrek, randgebied) der kapitalistische ontwikkeling naar haar uitgangspunt terug. Nadat de expansie vier eeuwen lang het leven en de kultuur van alle niet-kapitalistische volken van Azië, Amerika en Australië aan onophoudelijke stuiptrekkingen en massale ondergang prijsgegeven had, stort zij thans de kultuurvolken van Europa zelf in een serie van katastrophen, waarvan het eindresultaat slechts de ondergang van de kultuur, of de overgang naar de socialistische produktiewijze zijn kan. In het licht van deze opvatting gezien, moet de houding van het proletariaat tegenover het Imperialisme slechts die van den absoluten eindstrijd tegen de kapitalistische heerschappij zijn. Door dit historische alternatief (keuze tusschen ondergang of kommunisme) is de taktische richtlijn voor het gedrag van het proletariaat gegeven.“

Wij kunnen slechts wenschen, hat de 2e en 3e intern. zich in dezen spiegel spiegelen.

Van uit dit gezichtspunt is het duidelijk, dat het tot de oppervlakkige dwaasheden behoort, te meenen, dat de tegenwoordige krisis, waarin wij leven, een gevolg van den wereldoorlog zou zijn, of, z o o a l s W i j n k o o p b e w e e r t, v a n d e V e r s a i l l e r v r e d e. Deze gebeurtenissen, deze oorlog en deze vrede, hebben de krisis wel aanmerkelijk verscherpt en het tempo van haar werkingen versneld, maar zij veroorzaakten de krisis niet. Deze kondigde zich reeds aan in 1913—1914.

Om haar te ontgaan ontketende de kapitalistische wereldmachten den oorlog. De hoogkonjunktuur in de produktie van vernietiginsmiddelen lokte met extra winst. De arbeiders ontgingen door de mobilisatie de dreigende werkeloosheid. En zoo is het gekomen, dat de wereld hals over kop in een avontuur is gestort, dat eindigen moest met het duidelijk aan den dag treden der kapitalistische onmacht om de laatste, de grootste, de meest algemeene krisis, op welke wijze dan ook, te ontgaan.

Over de kenmerken van deze doodskrisis schrijven we in een volgend artikel.

Maar de juistheid van het laatste gedeelte onzer tweede stelling, waarin gezegd wordt, dat: „alle tot nog toe voorgekomen krisis van het kapitalisme, (de tegenwoordige natuurlijk niet. Red.), welke zich sedert zijn historische geboorte met onregelmatige tusschenpoozen herhaalden, door de bourgeoisie binnen zekeren tijd overwonnen (werden)“, zal thans wel door niemand meer betwijfeld worden.

Dat het kapitalisme thans echter niet meer in staat is, de krisis te overwinnen, maar er aan te gronde zal gaan, is onze vaste overtuiging, voortkomende uit het inzicht in de economische werkelijkheid, die ons omringt en in de historische ontwikkelingsgang, die tot deze werkelijkheid heeft geleid.

Het is onze plicht onzen eigen tijd te begrijpen en uit dit begrip te komen tot de juiste taktiek. Daarmee alleen handelen we in den geest van Marx. Daarom alleen komt ons den naam van Marxisten toe.

Marxisme kan voor ons dus niet zijn een verzameling formules, zooals een receptenboek voor een apotheker, die voor iedere ziekte op pagina zoo of zooveel een remedie vinden kan, maar Marxisme is voor ons, om nog eens met Rosa Luxemburg te spreken, „een revolutionaire wereldbeschouwing, die steeds naar nieuw begrijpen doorworstelen moet, die niets zoo verafschuwt, als het verstarren in eenmaal geldende vormen, die het best in zelfkritiek en in de „Blitz und Donner“ van het historisch gebeuren haar levende kracht doet blijken“.

Dat wil de K.A.P. en dat moet het proletariaat willen. Eerst dan kunnen we komen tot het inzicht, dat we niet moeten strijden met versleten wapenen, maar ons de wapenen moeten smeden, die ons maken kunnen en zullen tot de geduchte macht, die te midden van de ineenstortende wereld staan blijft, om uit eigen kracht de produktie verder te drijven en de schoonste perspektieven voor de menschheid te ontsluiten.

Maar wanneer al deze feitelijkheden werkelijk op ons van toepassing zijn, dan moeten zij ook gelden voor Mencer Melnitschansky.

Meneer Melnitschansky is een der leiders van de Roode Vak-Internationale, dus een onverdacht Moskou-Bolsjewist. Een gesprek met dezen heer is afgedrukt in „De Tribune" van 29 December j. l. Hij vertelt over de toestand der Russische arbeiders.

Allereerst vertelt hij (en „De Tribune" vindt dit zoo belangrijk, dat zij het cursief drukt) dat het levenspeil der arbeiders in Moskou, Petersburg en andere centra, hooger is, dan dat der arbeiders in Duitschland, of Tsjecho-Slowakije. Het verheugt ons, dit te hooren, al zijn wij van meening, dat dit niet in de eerste plaats komt, wanneer wij willen aantoonen, dat ergens de arbeiders de dictatuur gevestigd hebben. Wij kunnen ons zeer goed indenken, dat, wanneer de arbeiders ergens de macht hebben veroverd, dit niet altijd samengaat met al dadelijk over meer eten en kleeren te beschikken, dus met een hooger levenspeil voor die arbeiders. Immers, dit kan slechts verkregen worden, wanneer in een Radenstaat de produktie energiek wordt omhooggevoerd. En dit zal, door sabotage, blokkade, verwoestingen, enz. van de zich te weer stellende bourgeoisie, slechts dan mogelijk zijn, indien de arbeiders zoo krachtig zijn, dat zij den tegenstander volkomen onder de knie hebben.

Dat argument, van het „beterhebben" hooren wij hier ook uit den treure van de bourgeoisie, ons aan te toonen, dat wij hier eigenlijk het nog zoo kwaad niet hebben en wordt hier juist als argument tegen Rusland gebruikt. Overigens blijkt uit de mededeelingen van meneer M. dat in het „Rusland der arbeiders" particuliere ondernemingen verrijzen. 95 % der arbeiders, werkzaam in die ondernemingen, zijn in vakvereenigingen georganiseerd zegt meneer M. verder. En er waren van die particuliere ondernemers, die in dat „onder de dictatuur van het proletariaat" staande land, probeerde, de wetten op den arbeidsduur of kinderwetten te overtreden. Maar de rechtbanken en de vakvereenigingen dwongen ze, die wetten op te volgen en een groot aantal dezer particuliere ondernemers is gestraft.

Zooiets gebeurt hier ook, nietwaar? Als hier een patroon een of andere wet overtreedt, wordt hij ook gestraft. Soms wel met 10 gulden boete. In ernst. Hoe kan in een land, waar **werkelijk** de dictatuur van het proletariaat bestaat, zooiets voorkomen? Bestaan er dan niet zooiets als „Raden", welke de geheele politieke en economische macht bezitten en de industrieën beheeren? Die „particuliere ondernemers" allang naar de hel gejaagd hebben?

Er bestaat dan ook in Rusland geen communisme. Het kan er niet bestaan. Want de meerderheid der bevolking is geen arbeider, geen proletarier. Maar bestaat uit kleine bezitters, uit boeren. Die geen belang bij het communisme hebben, maar er de vijanden van zijn. En, door hun groot aantal hebben zij de macht. Hun belang schrijft voor: Kapitalisme. Kapitalisme, dat is privaat-bezit van den grond en vrije handel. Dat hebben zij noodig.

Er bestaat geen communisme in Rusland. En deze Melnitschansky een Rus en leider van de R.V.I. zegt het.

Dit jaar, zegt hij, bracht ons ook het vraagstuk van de werkeloosheid. Hij somt dan wat maatregelen op, die er tegen genomen zijn, om tenslotte te verklaren:

„Wij doen dus al wat wij kunnen tot bestrijding van de werkloosheid, en tot verzachting van hare gevolgen. Overigens weten wij wel, dat het vraagstuk der werkloosheid zal blijven bestaan, zoolang het kapitalisme bestaat. Eerst als het kapitalistisch stelsel vernietigd, zal zijn, zal deze vreeselijke vraag haar oplossing kunnen vinden."

Is dit duidelijk of niet? Het kapitalisme bestaat in Rusland, met al zijn verschrikkingen. En of de regeerders zich nu communist noemen, daarmee is dat kapitalisme niet van de baan. Wel wordt er reusachtige verwarring gesticht in de hoofden van duizenden arbeiders. Die al hun hoop op Rusland vestigen en niet inzien, dat juist Rusland op het oogenblik een beletsel is voor de revolutie hier. Want Rusland roept om „opbouw". En dat beteekent opbouw van het kapitalisme hier in West-Europa en Amerika. Rusland heeft belang bij een grootere produktie in de kapitalistische staten. Kan geen revolutie velen want dan stokt die produktie een oogenblik en dat beteekent Rusland's ondergang.

Vandaar de propaganda van de 3e Internationale voor contra-revolutionaire leuzen als „Eenheidsfront" met de soc. democraten, en arbeidersregeering met deze elementen.

Beide leuzen beteekenen een zich overgeven aan de bourgeoisie.

In de doodscrisis.

De opbloei in Amerika.

Het land der mogelijke onmogelijkheden of onmogelijke mogelijkheden, Amerika, heeft in 1922 zijn reputatie gehandhaafd. Amerika begon zich in 't laatst van 1921 schijnbaar uit de vreeselijke economische wereldcrisis te winden en wist zijn herstel tot op dit moment te handhaven. Ja, eind 1922 beleefde het een bedrijvigheid, die al heel veel op een hoogkonjunctuur begon te lijken. Een paar cijfers ter verduidelijking:

In 1922 werden ongeveer 30 procent meer auto's afgeleverd dan in 1921. Stonden in 1920-1921 duizenden spoorwagons ongebruikt op de rails, in October '22 was er een tekort van 175 000 vrachtwagons. Van 34 takken van industrie, waarvan de maandelijksche productiecijfers worden gepubliceerd, vertoonden die cijfers een gunstiger beeld, dan in het recordjaar 1919.

Geen wonder, dat het aantal werkeloozen, dat in '21 ongeveer 6 000 000 bedroeg, zoodanig terugliep, dat de staaltrust zich gedwongen zag, de loonen met 20 procent te verhoogen, om het afvloeien der arbeiders naar de bouwbedrijven te voorkomen.

Dit alles wil nu juist niet zeggen, dat het alle Amerikaansche ondernemingen naar den vlieze ging. Wie het nog zwaar hadden, dat waren de landbouwbedrijven. Inde oorlogsjaren is de graanoppervlakte aanzienlijk uitgebreid. En zooals bekend, was de oogst zoo groot en de koopkracht van de Europeesche afnemers zoo klein, dat het graan in de locomotieven gestookt werd, omdat dit goedkooper was dan kolen.

De vraag dringt zich aan ons op, hoe we deze opbloei in Amerika hebben te verklaren. Hoe is het mogelijk dat Amerika zich schijnbaar herstelt, terwijl Europa steeds dieper in de kapitalistische chaos verzinkt? Of komt Amerika er bovenop, **doordat** Europa te gronde gaat? Of is Amerika [illegible] schijnseelen in Amerika als de voorloopers van een algemeen zoogenaamd „herstel". Daarom richten ze hun tactiek dan ook niet op een verovering van de macht door het proletariaat, maar op een dragelijk maken van het kapitalisme, dat voor hen dus nog niet uitgeleefd is.

We waarschuwen de arbeiders zich niet door tijdelijke en plaatselijke opleving in handel en industrie te laten wijsmaken, dat het kapitalisme zich z. g. n. „hersteld". De waarheid is, dat het economische leven steeds verder wordt ontwricht, dat het wereldproletariaat steeds dieper in de afgrond verzinkt.

Als we nu vragen naar de oorzaak van de opbloei in Amerika, dan zullen we hierlij zien, dat er inderdaad geen sprake is van een voorloper van algemeen herstel. We zullen zien, dat de opbloei in Amerika niet in strijd is met ons standpunt, dat het **kapitalisme** in 't algemeen, **dus ook in Amerika, zich in zijn doodscrisis bevindt.**

Men oordeele:

De crisis van 1920-1921 was buitengewoon hevig. De stokkende export, het stagneeren van de verkoop, wierp millioenen proletariers op de keien. En wat dreigde, dat was een vreeselijke landbouwcrisis. Millioenen centenaars graan stonden op de velden. Maar wat heeft hei kapitaal daaraan, als niemand het kan koopen? Wat dreigde, dat was de volkomen ineenstorting van het economische leven.

Maar het goede gesternte van „Uncle Sam" liet hem niet in de steek.

Onder het kapitalisme is de eene z'n dood, de ander z'n brood. Amerika was zoo gelukkig, dat de graanoogst in Europa vrijwel mislukte. De oogst in Duitschland was zoowat ⅓ van het normale, van Frankrijk evenzeer. De Balkan en Rumenie, die anders groote vooraden naar het overige Europa exporteerden, voerden niets uit. Rusland was reeds van de graanexport naar Europa uitgeschakeld. Zoo werd Amerika de **reddende engel.** En zoo waren er twee geholpen, de Europeesche en de Amerikaansche bourgeoisie.

We zeiden reeds, dat Amerika zich slechts schijnbaar uit de crisis windt. En dat de grondslag, waarop bedrijfslevendigheid ontstond zeer wankel is, is na bovenstaande ook duidelijk. Maar nog duidelijker wordt dit, na de volgende cijfers bezien te hebben.

't Wordt steeds duidelijker, dat o. a. met de ineenstorting van Europa, Amerika geïsoleerd wordt. Amerika verliest zijn afzetgebieden. De uitvoer bedroeg in Dollar

in 1920 . .	8,11 miljard,
in 1921 . .	6,52 miljard,
in 1922 . .	3,77 miljard.

Een dalend proces, ondanks de groote graanexport in 't laatste jaar.

Wel is waar leeren deze uitvoercijfers ons niet veel omtrent de **hoeveelheid in gewicht.** Want al daar de uitvoer ook in totaalgewicht, deze is niet zoo groot, als men uit de geldcijfers zou afleiden. Dit komt natuurlijk doordat vele groothandelprijzen zijn teruggeloopen.

En hier komen we meteen aan een tweede bewijs, dat die z. g. n. opbloei slechts een **schijn** is. Want voorwaarde voor die bloei is, dat de ondernemingen winst kunnen maken, dat ze boven de reproductie van hun constant- en variabel kapitaal de meerwaarde kunnen realiseeren. Bestellingen en groote productiecijfers alleen zeggen niets. De winstvoet **moet gehandhaafd blijven. En hoe staat het daar nu mee?**

De belangrijkste tak van bedrijf in Amerika, de staalindustrie, nemen we als voorbeeld. In 1921 keerde de staaltrust wel is waar weikens het kwartaaldividend uit. Maar het werd onttrokken aan de geweldige reserves. In 1922 werd eveneens dividend uitgekeerd, maar daarvoor werden Dollar 11 miljoen aan de reserves onttrokken. En toch werkte de staaltrust op nagenoeg volle capaciteit.

Geen wonder, dat de financieele overzicht-schrijver van het Hbl. verzucht:

„Maar toch ligt er iets onbevredigends in, dat zelfs in „boom"perioden, als die, welke de Amerikaansche staalnijverheid thans doormaakt, de netto-winst geen belangrijke overschotten laat voor afschrijvingen, etc."

In 't algemeen genomen is dit het beeld van het kapitalisme. De winst voet zelf is in gevaar. De accumulatie van 't kapitaal, een van de voornaamste ontwikkelingswetten van het kapitalisme, wordt onmogelijk.

Met de onmogelijkheid der ontwikkeling verscherpt de crisis en stort het economisch leven verder ineen.

UIT DE PARTIJ.

Afd. Amsterdam.

Het had zoo de schijn, alsof 't met de propaganda voor onze beginselen in Amsterdam nog niets gedaan was. De feiten leeren echter, dat de klankbodem inderdaad wel aanwezig is.

Zoo belegde de kleine groep van taaie werkers van de K.A. Jeugdgroep een, door een vijftigtal arbeiders bezochte, openbare cursusvergadering, waar een onzer leden behandelde: „De doodscrisis van het kapitalisme." En dat onze ideeën de aandacht trekken van bepaalde deelen van het revolutionaire proletariaat bleek uit de aanvrage van de S.A.A., om onze beginselen voor hare organisatie uiteen te doen zetten. Hetwelk geschiedde. Een vergadering, door onze afdeeling belegd, over de bezetting van het Roergebied mocht, gezien de hoogst gebrekkige aankondiging, goed geslaagd genoemd worden. Aanwezig 42 toehoorders. Dekkrant ging goed van de hand, brochures slecht. Mogen deze resultaten voor onze leden een aansporing zijn, de propaganda nu eindelijk eens ernstig ter hand te nemen.

Naar aanleiding van de staking in Ludwigshaven had de Berlijnsche A.A.B. een aanvrage om steun voor de slachtoffers tot ons gericht. Gezien onze schiele financieele omstandigheden (we hebben niets in kas) konden we feitelijk niets doen. Toch stelden we als uiting van solidariteit Fl. 2.— beschikbaar.

De correspondent.

Onderschrift van de redaktie.

Het ware, dunkt ons, beter geweest, als de leden der afd. Amsterdam ieder voor zich uiting gegeven hadden aan hun gevoelens van „solidariteit" en er hun afdeeling, als organisatie, buiten gelaten hadden. De afd. A'dam heeft echter het resultaat te boeken, dat de laatste Berlijnsche Kampfruf schrijft, die bewijzen van solidariteit" te hebben [illegible]

Afd. Rotterdam.

Maandag 12 Febr. belegde onze afd. een openbare vergadering voor werkeloozen. Hoewel slechts door gehektografeerde briefjes aangekondigd werd deze vergadering door tegen de 160 menschen bezocht.

De werkeloosheid in het tijdperk der doodskrisis werd uiteengezet, met het gevolg, dat na afloop een revolutionair comité van actie ook worden opgericht.

Dit comité ging nog dezelfde avond in huishoudelijke zitting over en legde zich vast op de volgende punten:

1. tegen de oude politieke partijen.
2. tegen de vakbeweging.
3. tegen het parlementarisme.
4. voor de revolutionaire bedrijfsorganisatie.
5. voor de diktatuur van het proletariaat.

Het comité erkent, dat van elken reformistischen strijd moet worden afgezien en stelt zich geen ander doel, dan de verspreiding van het inzicht, zooals dit door de K.A.P. wordt uiteengezet, door de colportage met de K.A. enz. aan de een vreeselijke landbouwcrisis. Millioenen centenaars graan stonden op de velden. Maar wat heeft hei kapitaal daaraan, als niemand het kan koopen? Wat dreigde, dat was de volkomen ineenstorting van het economische leven.

Maar het goede gesternte van „Uncle Sam" liet hem niet in de steek.

Onder het kapitalisme is de eene z'n dood, de ander z'n brood. Amerika was zoo gelukkig, dat de graanoogst in Europa vrijwel mislukte. De oogst in Duitschland was zoowat ⅓ van het normale, van Frankrijk eveneens. De Balkan en Rumenie, die anders groote vooraden naar het overige Europa exporteerden, voerden niets uit. Rusland was reeds van de graanexport naar Europa uitgeschakeld. Zoo werd Amerika de **reddende engel.** En zoo waren er twee geholpen, de Europeesche en de Amerikaansche bourgeoisie.

We zeiden reeds, dat Amerika zich slechts schijnbaar uit de crisis windt. En dat de grondslag, waarop bedrijfslevendigheid ontstond zeer wankel is, is na bovenstaande ook duidelijk. Maar nog duidelijker wordt dit, na de volgende cijfers bezien te hebben.

't Wordt steeds duidelijker, dat o. a. met de ineenstorting van Europa, Amerika geïsoleerd wordt. Amerika verliest zijn afzetgebieden. De uitvoer bedroeg in Dollar

in 1920 . .	8,11 miljard,
in 1921 . .	6,52 miljard,
in 1922 . .	3,77 miljard.

Een dalend proces, ondanks de groote graanexport in 't laatste jaar.

Wel is waar leeren deze uitvoercijfers ons niet veel omtrent de **hoeveelheid in gewicht.** Want al daar de uitvoer ook in totaalgewicht, deze is niet zoo groot, als men uit de geldcijfers zou afleiden. Dit komt natuurlijk doordat vele groothandelprijzen zijn teruggeloopen.

En hier komen we meteen aan een tweede bewijs, dat die z. g. n. opbloei slechts een **schijn** is. Want voorwaarde voor die bloei is, dat de ondernemingen winst kunnen maken, dat ze boven de reproductie van hun constant- en variabel kapitaal de meerwaarde kunnen realiseeren. Bestellingen en groote productiecijfers alleen zeggen niets. De winstvoet **moet gehandhaafd blijven. En hoe staat het daar nu mee?**

De belangrijkste tak van bedrijf in Amerika, de staalindustrie, nemen we als voorbeeld. In 1921 keerde de staaltrust wel is waar weikens het kwartaaldividend uit. Maar het werd onttrokken aan de geweldige reserves. In 1922 werd eveneens dividend uitgekeerd, maar daarvoor werden Dollar 11 miljoen aan de reserves onttrokken. En toch werkte de staaltrust op nagenoeg volle capaciteit.

Geen wonder, dat de financieele overzicht-schrijver van het Hbl. verzucht:

„Maar toch ligt er iets onbevredigends in, dat zelfs in „boom"perioden, als die, welke de Amerikaansche staalnijverheid thans doormaakt, de netto-winst geen belangrijke overschotten laat voor afschrijvingen, etc."

In 't algemeen genomen is dit het beeld van het kapitalisme. De winst voet zelf is in gevaar. De accumulatie van 't kapitaal, een van de voornaamste ontwikkelingswetten van het kapitalisme, wordt onmogelijk.

Met de onmogelijkheid der ontwikkeling verscherpt de crisis en stort het economisch leven verder ineen.

De S.D.A.P. onder bescherming van de Amsterdamsche politie of de S.D.A.P. tegen het geweld.

Op Donderdag, 7 Februarij, hield de S.D.A.P. een meeting, om te protesteeren tegen de Roerbezetting.

Juist had Troelstra verteld, dai de arbeiders aan de zijde van Duitschland moeten staan, omdat dit land vecht tegen den geest van het geweld, toen men opeens rechercheurs zag loopen met ploertendooders. — Bij troepjes werden de werkelooze arbeiders die door interrupties protesteerden tegen de rede van Troelstra, uit de zaal geknuppeld. — Deze daad van het meest brute geweld werd toegejuicht door de aanwezige S.D.A.P.-ers.

Ziehier de toekomst voor ons, arbeiders, onder een arbeiders-regeering, aanbevolen door den Heer Wijnkoop, Hoofd van de Sectie Nederland van de Derde Internationale.

Prosit!

De doodskiok klept!

Onderstaand bericht uit Duitschland troffen wij in de bladen aan:

In verschillende deelen des rijks komen sterfgevallen door ondervoeding voor. In één Pruisisch regeeringsdistrict zijn bijv. 230 menschen aan honger bezweken. Uit hetzelfde district worden 368 gevallen van scheurbuik gemeld, waarvan 10 met doodelijken afloop.

In tal van steden is 1/6 en zelfs 1/5 deel van de schoolkinderen tengevolge van ondervoeding en ziekten niet in staat de lessen te volgen. Te Kenten kunnen 16 pct. van de kinderen, die in 1916 geboren zijn, niet op scholen worden opgenomen uit verregaande verarming, bloedarmoede enz.

Dat is het beeld van het oogenblik in Duitschland. En in Oostenrijk is het nog erger. En weldra zal het ook in de andere landen er zoo uitzien. **Het stervende wereldproletariaat!** Want het zijn proletariers, arbeiders, **het zijn wij, die daar en hier en overal verrekken!**

Verrekken! Als honden! Versta jullie het, reformistische en onverschillige arbeiders? Versta je dat, ten doode gedoemden? Dat is het stervende kapitalisme in al zijn verschrikking, waarmede wij allen ten onder zullen gaan, als wij er geen eind aan maken.

Er is genoeg voor allen! Eten en kleeren en huizen en alles wat wij noodig hebben is er. Maar wanneer dat allmaal in handen is van de kapitalisten, is het voor ons hetzelfde of het er niet is.

Slechts als wij proletaren zelf de macht in handen nemen kunnen wij voorkomen, dat wij **uitsterven.**

Waarom wachten wij? Koestert iemand nog hoop, dat het nog wel eens beter zal worden? Dat het kapitalisme zich nog wel eens zal herstellen? Dwaasheid kerels!

Er is voor het kapitaal geen redding smogelijkheid meer. Vooruit dus, Vandaag nog aan den slag!

Bevecht den draak Kapitaal en doodt hem!

Opdat hij ons niet doodt!

Overproductie in Rusland.

Het kapitalisme is bezig te gronde te gaan aan moeilijkheden met den afzet. Zelfs het jonge kapitalisme in Rusland lijdt daaraan. Onlangs deed de Sowjetregeering een onderzoek naar den toestand van de Zuid-Russische metaalindustrie. Er wordt daar 4 % van de vóóroorlogsche productie bereikt, niet te veel dus. En toch beloopen de bestellingen maar 2% [illegible]

1e Jaargang MAART/APRIL 1923 No. 25

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland
(Sectie van de Kommunistische Arbeiders Internationale)

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE 14 DAGEN

REDACTIE: Beukelsdyk 139, 3e étage links, Rotterdam
ADMINISTRATIE: Transvaalkade 106huis Amsterdam

Abonnementsprijs f 1.50 per halfjaar
Losse Nummers . . . . . 5 Cent

Werkloosheid en vakbeweging in Nederland.

Het eenheidsfront heeft in Nederland waarlijk een succes te boeken, zij het dan ook een reactionair succes. De leiders van de vier vakcentrales, het „moderne" N.V.V., de R.K. vakcentrale, het „Neutrale Vakverbond" en het N.A.S. kwamen 17 Januarij j. l. in een openbaar congres bijeen ter bespreking van het werkloosheidsvraagstuk in verband met den toestand van hun werkloozenkassen.

„De Tribune", het orgaan onzer parlementscommunisten begroette het congres als „een vooruitgang". Het was immers de voorlooper van het beruchte „eenheidsfront", waaraan het blad den laatsten tijd zijn hart verpand heeft. Dat het congres een uiterst reactionair karakter had en de Heeren, die daar met elkaar beraadslaagden duidelijk hun contra-revolutionaire bedoelingen demonstreerden, was natuurlijk voor „De Tribune" geen reden om er critiek op uit te oefenen. Integendeel, de parlementscommunisten juichten. Het eenheidsfront is in aantocht. De reactie nemen de heeren in den koop mee.

Het congres werd o. a. gepresideerd door den syndicalistischen leider, de Heer Lansink jr. Zijn kameraad, de Heer Smulders van de R.K. vakcentrale, was de eerste spreker. Wij noteeren uit de uiterst slappe rede van den heer Smulders de volgende merkwaardige zinsneden:

„De gevolgen van het maatschappelijk verschijnsel der werkloosheid mogen niet uitsluitend ten nadeele van de betrokken arbeiders komen, mede in verband met de noodzakelijkheid van een geregelde arbeidsreserve. Dit is een belang voor de industrie en dus voor het maatschappelijk leven."

Deze opmerkingen van den heer Smulders zijn ook in de door alle vakcentralen aangenomen resolutie verwerkt. Hoe lal is deze geheele tactiek en de „moderne", syndicalistische en communistische vakvereenigingsafgevaardigden, die dit aanhoorden en het door het aannemen van de resolutie onderstreepten.

De werkeloosheid is een kapitalistisch belang. De kapitalisten kunnen niet alle arbeiders aan het werk zetten, omdat dan door de kapitalistische doodscrisis hun winst in gevaar komt.

De werkloosheid is dus geen belang voor het maatschappelijk leven, zooals de heer Smulders in kapitalistisch jargon vertelde, maar zij is een gevolg van het kapitalisme, dat nu eenmaal alleen produceert om winst te maken. Trouwens ook in ander opzicht is de bewering van den heer Smulders een praatje, dat hij zijn meesters, de kapitalisten, aanspreekt. De heer Smulders heeft wel eens gelezen, dat er in het kapitalisme altijd zoo iets als een industrieele reserve-armee is geweest. Hij neemt deze op zichzelf juiste theorie over, maar dit wordt in zijn mond natuurlijk tot een oppervlakkig praatje ter verdediging van het kapitalisme. De werkelijkheid van deze tijden is echter, dat de crisis van het ondergaande kapitalisme de werkeloosheid heeft opgevoerd ver boven de „normale" grenzen van de industrieele „reservearmee".

Het ondergaande kapitalisme heeft een crisis over de wereld gebracht, die ondanks tijdelijke schijnbare opflikkeringen, dreigt het grootste deel van het proletariaat op den duur te pauperiseeren. Een crisis, die niet alleen principieel, dus voor wat haar wezenlijk karakter betreft, maar ook voor wat haar omvang betreft, anders is, dan alle vorige crisissen. Reeds voor den oorlog van 1914 werd de kapitalistische bloeiperiode van crisis tot crisis, de zoogenaamde economische cyclus steeds korter. Voor den oorlog van 1914 reeds waren er teekenen aanwezig, die er op wezen, dat het kapitalisme zich ontwikkelde tot een toestand van blijvende crisis. Thans, na den wereldoorlog, is het kapitalisme werkelijk in dezen toestand gekomen. Thans zeggen, dat dit is een „maatschappelijk belang", is een leugen uitspreken. Deze leugen werd door den heer Smulders echter slechts uitgesproken, om de conclusie te kunnen trekken, dat als het kapitaal nu maar wat bij wilde dragen in het tekort van de werkloozen, het kapitalisme er wel weer bovenop zou komen en er voor de arbeiders betere tijden zouden gaan aanbreken. Ook dit is een praatje. Een arbeiderscongres ter bespreking van de werkloosheid heeft thans duidelijk te zeggen, dat de crisis, dus ook de werkloosheid permanent is en dat het proletariaat juist uit de crisis revolutionaire consequenties heeft te trekken. Dat de heeren-chefs van de vier vakcentralen deze waarheid zouden zeggen en de revolutionaire consequenties uit de huidige situatie zouden vermogen te trekken, hebben wij niet verwacht. Niet alleen, dat de vakorganisaties nu eenmaal zonder de illusie van een opbloeiend kapitalisme niet kunnen bestaan, waren de heeren toch voornamelijk bij elkaar gekomen, om de toestand hunner kassen te bespreken. De kassen zijn in gevaar. Er moet alarm worden geblazen, want dit gevaar voor de kassen is een gevaar voor de vakorganisaties, die grootendeels met en door haar kassen staan of vallen. De heeren wilden de bourgeoisie maar toeroepen: Denkt er om door onze uitkeeringen, waarbij de arbeiders, die er mede gezegend worden, langzaam aan verrekken en iedere weerstand in zich voelen wegzinken, blijven de arbeiders rustig. Het is dus terwille van hun beruchte eenheidsfront dit reaktionaire congres „een stap vooruit" noemden.

De bourgeoisie echter, onder den invloed van de slepende doodscrisis, komt er op den duur toe met dit belang niet voldoende rekening te houden. Zij verslechtert de levensvoorwaarden van de werkende arbeiders en wil zelfs de gebrekkige uitkeeringen, die zij tot dusverre aan de werkelooze arbeiders gaven, niet maar handhaven. De heeren van de vier vakcentralen waren wel gedwongen eens in het openbaar de bourgeoisie te wijzen op het belang voor het kapitalisme hij het behoud van hun kassen. Zij zouden zelfs dit liever onder elkaar in de binnenkamer met de bourgeoisie bekokstoofd hebben.

De leider van het „moderne" N.V.V., de heer Stenhuis, zei dan ook, dat hij gehoopt had, dat dit congres niet behoefde samen geroepen te worden, **na de voorstellen van de werkloosheidsraad** en het onderhoud, dat de besturen van N.V.V. en R.K. vakcentrale hadden met den minister van arbeid.

De heer Aalberse was blijkbaar niet zoo bang voor de gevolgen van de vergroote ellende der werkloozen en stelde zich schrap, zooals zijn lastgever, het kapitaal zich thans overal schrap zet tegenover het proletariaat.

De heer Stenhuis echter riep hem op dit congres toe: „Aalberse wees jezelf, wees de democraat, die je in je hart bent." Want zegt hij verder, „in de gedroogde putten van de angstdemocratie van 1918 zijn nog wel nieuwe bronnen aan te boren."

Ziehier de reactionaire vakvereenigingschef ten voeten uit. Uit angst, dat door de voortgaande crisis van het kapitalisme, die door de praatjes dezer heeren niet minder wordt en alleen door de dictatuur van het proletariaat als klasse kan worden bezijdigd, zijn organisaties zullen kapot gaan en zij daarmede terecht door de arbeiders voor de gevolgen van het kapitalisme zullen worden verantwoordelijk gesteld, bezweert hij Aalberse toch „demokraat" te worden en de vakvereenigingskassen er buiten op te houden. Hij roept zelfs de angstdemokratie van 1918 aan, om zijn positie te handhaven en de proletarische revolutie met goed gevolg te kunnen tegen houden.

Wij zullen met den heer Stenhuis over deze angstdemokratie niet polemiseeren. Het is echter de vraag, wie in 1918 het bangst waren, de heeren sociaal-demokraten of de andere knechten van de bourgeoisie, de z. g. n. burgerlijke partijen.

Wat zijn nu de eischen, die de heeren van dit congres stellen om hun kassen te verzekeren en om het eventueel opkomend verzet van de arbeiders den kop in te kunnen drukken?

Het congres nam ten slotte met algemeene stemmen een resolutie aan, verdedigd door den „neutralen" heer Dekkers. Wij zullen dit geheele geestesprodukt van de heeren Smulders, Stenhuis, Lansink en Co. hier niet afdrukken. Alleen enkele karakteristieke gedeelten eruit zullen we weergeven.

De heeren zeggen in alinea 3 van hun resolutie, dat het den arbeiders mogelijk gemaakt moet worden, **deze moeilijke tijden door te komen, zonder gevaar van verlies van hun volle werkkracht, en zelfstandigheid.**

Is het niet fraai?

De arbeiders zullen dezen moeilijken tijd niet „te boven komen", als ze niet vooral ook aan het demagogische spel, dat deze heeren spelen, een einde maken.

Evenals de bourgeoisie trachten deze heeren de arbeiders te doen gelooven, dat deze krisistijd voorbij zal gaan en er weer een bloeiend kapitalisme komt.

Het is waarlijk geen wonder, als een „eenheidsfront" tusschen deze heeren mogelijk blijkt, zoowel in reaktionaire taktiek, als in het wekken van reaktionaire illusies omtrent de toestand van het kapitalisme zijn zij aan elkaar gelijk.

Door welke eischen denken zij nu den arbeiders het behoud van hun volle werkkracht te verzekeren?

Zij eischen hiertoe in hun resolutie een reglementaire uitkeering van 60 procent van het loon voor gehuwden en 40 procent voor ongehuwden.

Wij zijn niet van meening, dat de werkloozenbeweging tot taak heeft van het kapitalisme een ondersteuning af te pingelen. De werkloozenbeweging kan thans niet anders dan de scherpste strijd voeren tegen het ondergaande kapitalisme. Wij moeten echter toch zeggen, dat het ongehoord is, als de heeren beweren, dat de uitkeeringen, als door hen geëischt, in staat zijn den arbeider het bezit van zijn volle werkkracht te doen behouden. Een uitkeering van gemiddeld de helft van het toch al snel dalende loon, brengt het proletariaat niets dan ellende en lichamelijke en moreele verzwakking. Als de heeren dit noemen uitkeeringen, waardoor de arbeiders dezenslechten tijd teboven kunnen komen, wáre het te wenschen, dat zij van deze uitkeeringen dit moesten probeeren. Wij denken, dat ze dan wel eenigszins anders zouden piepen.

Maar wat te zeggen van het brave N.A.S., dat immers met de onder haar voogdij staande W.A.C.'s de eisch gesteld heeft van doorbetaling van het volle loon? De afgevaardigden van het N.A.S. stemden evenzeer voor deze resolutie, met zijn reaktionairen grondslag en zijn schandelijke eischen als de anderen.

En wat te zeggen van de heeren van de Tribune, die terwille van hun beruchte eenheidsfront dit reaktionaire congres „een stap vooruit" noemden.

De vakbeweging in dit landje heeft t. o. v. het belangrijkste vraagstuk, waar het proletariaat thans voor gesteld is, niets anders kunnen doen, dan wat in haar lijn lag, reaktionaire frases stamelen, en de regeering smeeken om een schandelijk lage aalmoes. Een aalmoes, die moet dienen, om de arbeiders van revolutionaire beweging af te houden.

De resultaten van dit congres werpen ook een duidelijk licht op de beteekenis, die de zoogenaamde W. A. C.'s hebben. Deze W. A. C.'s (werkloozen-agitatie-comite's) hebben zich onder de voogdij van de C.P. en het N.A.S. gesteld. Onder de voogdij van het N.A.S., dat mede verantwoordelijk is voor het contra-revolutionaire congres van de vier vakcentralen en van de C.P., die dit congres „een stap vooruit" noemde.

De werkelooze arbeiders moeten zich organiseeren in revolutionaire comite's van aktie, in werkloozen-raden, die staan tegenover de reaktionaire vakbeweging en tegenover de parlementair-politieke partijen.

Zij vooral hebben volkomen te breken met de idee, dat een toestand zal terugkomen, waarin het kapitalisme hen zen zeker bestaansminimum, hoe gering dan ook, kan waarborgen.

Deze werkloozen-raden hebben in de eerste plaats in te zien, dat het kapitalisme de wereld voert naar den ondergang. Zij hebben den strijd te voeren tegen de demagogie van de reaktionaire vakbonzen. Zij hebben alleen de taak, de werkloozen te organiseeren voor den strijd om de proletarische klasse-diktatuur. Deze taak is, vooral in Nederland, onnoemelijk zwaar, maar zij zal moeten worden uitgevoerd. Onze partij zal overal het oprichten van dergelijke zelfstandige werkloozenraden hebben te bevorderen.

Tegen de reaktionaire leidersorganisatie de zelfstandige revolutionaire klasse-organisatie van het proletariaat.

De nieuwe leer van H. Roland Holst

De N.R.C. van Zondag 3 Maart brengt een uitvoerig verslag van een rede over godsdienst, uitgesproken door Henriette Roland Holst.

We lezen daarin het volgende:

„Spreekster (behandelde) de elementaire waarde van den godsdienst, die door het Marxisme niet voldoende begrepen is. Van de twee elementaire aandriften hebben de Marxisten den nadruk te veel gelegd op den honger, de liefde hebben zij over het hoofd gezien. Te dezen opzichte heeft de Marxistische wetenschap een aanvulling gekregen in de psycho-analyse, die den invloed van het sexueele instinct op den voorgrond brengt en de godsdienstige voorstellingen beschouwt als symbolen van verdrongen sexueele wenschen."

En verder:

„Ook de vreugde over de bevestiging van hetgeen men gelooft, ook de heroische activiteit om het geloofde te bereiken, ook het enthousiasme in den geloofsstrijd is den communisten bekend. Offervaardigheid, dat kenmerk van alle religieus leven, opgeven van eigen persoonlijk belang aan onpersoonlijke idealen, wedergeboorte tot nieuwe menschen, dit alles kenmerkt het communisme. Zoo beschouwt is de communistische gemoedsgesteldheid bij uitstek religieus."

We wisten wel, dat deze vrouw nooit geheel tot de overtuiging was gekomen, dat de klassenstrijd en daarmee de revolutie van kapitalisme naar communisme een ijzeren noodzakelijkheid en een onafwendbare zekerheid is.

Hoe kan het ook anders?

Wanneer men „uit de ivoren gekartelde toren" is afgedaald in „het bittere worstelperk" gebeurt het maar zeer zelden, dat de bitterheid van den strijd tot levenselement wordt. Het bittere ervan wordt al te veel op den voorgrond geschoven. De verklaring daarvoor zal waarschijnlijk wel op „psyche-analytisch" terrein liggen, en een gevolg zijn van in het onderbewuste teruggedrongen herinneringen en wenschen.

Maar dit laat ons koud.

We willen aan deze en dergelijke dames en heeren slechts zeggen: Ge loopt ons tusschen de beenen. Dat laten wij niet toe. De arbeidersbeweging zal u op zij werpen en onschadelijk maken.

Voorloopig hebt ge echter nog de gelegenheid de hoofden der arbeiders te verwarren met uw quasi wetenschappelijk gebazel a la Mueller-Leyer. Maar Marx bij hen in discredict brengen, **dat zult ge niet.**

Voor den klassenstrijd in deze periode behoeven we uw aanvullingen niet, uw opofferingsgezindheid, uw liefde, uw geloof, uw enthousiasme, uw religie en al uw andere frazen.

Wat we behoeven is begrip van het historisch-materialisme.

Wat we noodig hebben zijn menschen, die met een klaren kop de werkelijkheid om zich heen zien.

Menschen, die **weten.**

Voor de rest zal de maatschappelijke ontwikkeling wel zorgen.

Die brengt **het heilige moeten.**

Dat in de proletarische revolutie de „liefde" een elementaire aandrift tot handelen zou zijn, is een praatje. Gij